

Leto VI.
1908.

Štev. 6.
Junij.

Tiska „Katoliška tiskarna“.
Izdaja „Katoliška bukvarna“ v Ljubljani.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin.
Za Nemčijo 2 K 8 vin.
Za Ameriko in za vse ostale kraje pa
2 K 60 vin.

Domača tvrdka! Domača tvrdka!
2793 (Andr. Rovškov naslednik.)

Ivan Pengov

podobarski in pozlatarski ateljé

Ljubljana, Kolodvorske ulice števil. 20

se priporoča preč. duhovščini in cerkvenim pred-
stojništvom v naročila za izvrševanje strogo
umetniško v raznih slogih izvršenih

oltarjev, kipov in svetniških soh
iz marmorja, cementa, gipsa ali lesa itd.

— Priznana umetniško dovršena dela! —

Priznalna pisma so vedno na razpolago!

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19
sprejema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

☞ po 4³/₄ 0/0 ☜

to je: daje za 200 K 9 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice
se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni
davek plača hranilnica sama.

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik

2797 Kanonik Sušnik Janez l. r., podpredsednik.

Marija Sattner, Ljubljana, Dunajska cesta števil. 19

(Medjatova hiša, II. nadstr.)

se priporoča prečastiti duhovščini za izdelovanje cerkvenih paramentov. Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgičnih barvah, pluvijale, obhajilne burze, stole in vse za službo božjo potrebne stvari, tudi bandera in baldahine ter izvršuje vsakovrstno cerkveno perilo iz pristnega platna. Vporablja samo dobro blago, cene po mogočnosti nizke. 2775

2774

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9

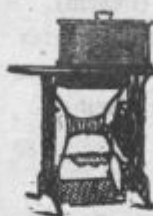
priporočata svojo največjo **zalogo**
zgotovljenih oblek za
gospode, dečke in otro-
ke in novosti v konfek-
ciji za dame.

Bogata zaloga

2777

šivalnih strojev koles, pisalnih strojev

pri

lv. Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Okolu 100.000 komadov v rabi, 5letno jamstvo, osem dni na poskus.

Britev št. 31, najfin.
solinško srebro-jeklo,
1/2 votla brušena z okra-
šenim držalom, kot kaže
slika v okrašenih šatulji,
K 2'50. Št. 32. Ista, toda
1/2 votla, K 3'— Štev. 33.
Ista, toda 1/2 votla K 3'80.

Št. 8700. S črnim, gladkim držajem, 1/2 votla, K 1'50

Brivska priprava v polirani leseni omarici
z zrcalom, se zapre in vsebuje: britev, jermen, šopič, posodico in
milo, K 4'20, 5'—, z varnostnim glavnikom 60 v. več. — Nikak
riziko! Ako ne ugaja, denar nazaj!

Pošilja po povzetju svetovno-znana trdka

Hanns Konrad, c. in kr. dvorni založnik, 'Most' (Brüx) štey. 1139 (Češko).

Glavni cenik s 3000 slikami na zahtevo zastoj in franko.

471 6-1

Slavnemu p. n. občinstvu si usojam najvljudneje naznaniti, da pro-
dajam odslej svoje priznano izborno

gorenjsko sukno

vsako sredo ter soboto

vse druge dni pa

na Vodnikovem trgu

na Poljanskem nasipu štey. 8

in ne več na Marijinem trgu. Velespoštovanjem

2776

JOSIP REICH, tovarnar v Ljubljani.

Pozor!

Pozor!

Voditelj v srečno večnost.

Molitvenik. Spisal A. M., duhovnik ljubljan-
ske škofije. To je ličen molitvenik, pravi »vade-
mecum« za preproste kakor za olikane kroge.
Razdeljen je v dva dela: prvi del obsega v jedr-
natih stavkih najvažnejše verske resnice v obiki
premišljevanj; drugi pa najpotrebnejše cerkvene

molitve, prirejene po novem obredniku. Kdor
hoče priročno elegantno mašno knjižico, naj si
omisli ta hvalevredni molitvenik. Prodaja „Kato-
l. Bukvarna« v Ljubljani. — Cene v šagrin-veza-
nem molitveniku z zlato obrezo in pregibljivimi
platnicami so: 2 K 50 v., 3 K, 3 K 40 v., v isto
usnje z zlato obrezo in vatiranimi platnicami pa
po 2 K 65 v., 3 K in 3 K 50 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah**, p. Smlednik, (Kranjsko)
 Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2**
 :::: Spisi se morajo poslati vsak mesec do 10., dopisi do 15. ::::

Vsebina VI. zvezka:

	Stran
Pozdrav in slovó pri Materi božji v Lurdu	161
Vsa lepa si . . . (Pesem)	164
Svetovni marijanski kongres	164
Češčenje preblažene Device Marije na Španskem	165
Zvezda upanja. (Pesem)	165
Moli in delaj!	166
Prijateljstvo. (Pesem)	167
Krščanska mati	168
Po sv. obhajilu. (Pesem)	171
Smrt vzornega mladeniča	171
Velikomestne rane	173
Kdo zapeljuje	174
Čemú zdihuješ	175
Kako sem potoval v sveto deželo	175
Slovinci v Lurdu	179
Misijonske drobtine	180
Cerkveni razgled	181
Drobtina	189
Šola sv. pisma	189
Nove knjige	191
Odpustki meseca junija 1908	192
V molitev se priporočajo	192
Darovi	192

Lurškim romarjem na znanje:

Fotografije, ko bodo došle, bo vsak, kdor jo je naročil, dobil na naslov, katerega si je izbral. Kdor bi je ne dobil teden dni po naznanilu, naj piše „Upravništvu Slovenca“. Naročila se še vedno sprejemajo. — Isto je z romarskimi znaki. Knjižic je še več na razpolago.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 2767

Ljubljana, Kopitarjeve ulice 4. **L. Vilhar, urar.**

Pozdrav in slovó pri Materi božji v Lurdu.

Deo gratias! Hvala Bogu! Veliko podjetje: prva slovenska božja pot v Lurd, je srečno končana! Ni bila mala reč: 600 ljudi podati se na tako dolgo pot, z vsem potrebnim dobro oskrbljeni biti in se srečno vrniti domu. Ni brez nevarnosti taka dolga pot. Vendar nas je angel božji spremljal celo pot, da se nam ni primerila nobena imena vredna nezgoda. — Upamo tudi, da naša pot k Mariji ni bila zastoj, dasi posebnih izrednih milosti telesnega ozdravljenja doslej nismo občutili. Zadovoljni, veseli, navdušeni so se vrnili naši romarji nazaj v domovino; ni jim žal troškov in truda, ki so združeni s takim dolgim potom. Marija tega truda in pota ne bo pustila nepoplačanega!

Ker je bila ta naša božja pot pravo narodno romanje; ker so naši božjepotniki šli v Lurd Mariji se poklonit v imenu celega slovenskega naroda, ker so romarje spremljali tisočeri s svojimi mislimi in željami, zato bo gotovo kakor romarje same tako tudi druge bravec zanimal popis tega velikega znamenitega božjega pota. Ta popis začnemo prinašati v prihodnji številki. (Zakaj po štirnajstdnevni zamudi treba je hiteti, da to številko še vsaj kolikortoliko začasno spravimo na svetlo.) Za danes naj mesto drugega tukaj dobiva prostor pozdravni in poslovilni govor, ki sta bila govorjena ob prihodu in odhodu pri Materi božji v Lurdu.

I.

Pozdrav.

(V petek, 15. maja, ob 11. uri dopoldne v lurški baziliki.)

Ave! . . . Ave! . . . Ave, Maria! . . .
Zdrava zemlje vse Gospá in nebes Kraljica! . . . Zdrava golobica, skrita v razpokah pirenejskega gorovja! . . . Zdrava hči nebeška, Mati ljubeznjiva! . . . Zdrava lepa Gospa, ki si tukaj si svoj sedež izvolila! . . . Zdrava! . . . Zdrava! . . . Zdrava! . . .

Pozdravljena tudi ti, sveta zemlja, na kateri stojimo! . . . Pozdravljeno, počeščeno sveto skalovje, ki te je Devica brezmadežna posvetila s svojo nogo, poveličala pred vsem svetom s tolikimi čudeži! . . . Mi te pozdravljamo . . . mi te poljubljamo . . . mi te močimo s solzami hvaležnosti, ljubezni, veselja! . . .

Sprejmi, o lurška Gospa, naše ponižne, naše prisrčne, naše vroče pozdrave tukaj na tem izvoljenem kraju — v našem slovenskem jeziku! Saj ti ljubiš male in nizke, nepoznane in zaničevane. Zato si si izvolila Bernardko, ponižno in nezatno, in jo nagoovorila v domačem neslovečem bearskem jeziku. Tudi mi — Slovenci — smo taki: mali in nezatni. Mi ne štejemo v zboru mogočnih; mi se ne imenujemo v številu veljakov; mi ne uživamo svetovne slave . . . Toda

vso slavo sveta damo radi za en prijazen pogled tvojih milih oči, za en ljubezniv nasmehljaj tvojih ustnic . . . Naša slava, naša veljava, naša sreča je — biti zapisanim v tvojem milem materinskem srcu . . . Zato pa smo prišli, podariti ti svoja srca in osvojiti si tvoje, zagotoviti ti svojo udanost in skleniti s teboj večno zavezo ljubezni in prijateljstva. Sprejmi naše pozdrave, osvoji si naša srca, zapiši nas v svoje, potrdi sveto zavezo med seboj in med nami! . . .

Pozdravljeni, dragi romarji, tudi vi na tem izvoljenem, na tem blagoslovljenem kraju! Rečem vam: Srečne oči, ki vidijo, kar vi vidite! . . . Štiri blažene dni nam je usojeno bivati tukaj ob nogah naše nebeške Matere, počivati na njenem srcu . . .

Dragi moji, porabimo te svete dragocene trenutke kar najbolje mogoče v svoj duhovni prid, v posvečenje svoje duše, v zagotovilo svoje večne sreče! Ako smo bili na potu vsled mnogovrstnosti in lepote pokrajin, katere smo prvič gledali, morda nekoliko raztreseni, skušajmo biti tukaj kolikor mogoče globoko zbrani v Bogu in Mariji. Naj ne velja o nas beseda Tomaža Kempčana: »Qui multum peregrinantur, raro sanctificantur — kateri mnogo potujejo, se redkokdaj posvete«; marveč nasprotno: To je volja božja in Marijina — vaše posvečenje na tem božjem potu!

Očistimo si najprej vest z globokim kesanjem, da bomo vredni občevati z Brezmadežno! In menim, da če je kje mesto, kjer se lahko duša raztaja svetega kesanja, je to mesto tukaj. — Potem pa, ko smo si vest pripravili, iščimo v svojih molitvah najprej božjega kraljestva in njegove pravice! Prosimo Marijo predvsem, da bi mogli njenega Sina Jezusa bolj ljubiti, mu bolj goreče služiti, da bi mogli vedno bolj od sveta se odtrgati in iskati le tega, kar je zgoraj, kjer je Kristus, sedeč na desnici božji; da bi mogli v težavah vstrajati, v skušnjavah zmagati in gotovo doseči svojo večno srečo! — Prosite dalje za svoje domače, posebno one, ki so se vašim molitvam priporočili; prosite za celo našo domo-

vino, da bi zvesto Bogu služila, da bi bila vsa en sam velik tempelj božji in Marijin; prosite za sveto Cerkev in sv. očeta-zlatomašnika, da bi dočakal jasnih lepih dni za Cerkev božjo na zemlji! — Prosite tudi goreče za naše bolnike in betežnike, da bi jim Devica mogočna ali izprosila polajšanje bolečin, če je volja božja, ali pa vsaj voljno potrpljenje in toliko bolj bliščečo krono v nebesih, kolikor težji je njih križ na zemlji!

O Marija, naša ljuba Mati,
sprejmi v milostno srcé
verne vse, ki množice jih tvoje
danes ti priporočé.

O Marija, o Marija, milostno imaš srcé;
K tebi, k tebi koprniyo naše misli in željé!

Naj ti bo tedaj, naša ljuba lurška Gospa, všech naš ponizen poklon, naj ti bo ljuba naša pot z daljnega vshoda, naj ti bo dopadljivo to število šestoterih, od katerih so si mnogi od svojih ust pritrkali, da so mogli dospeti do tebe! Imaš tukaj drugih več in bolj imenitnih častivcev, toda težko jih imaš, ki bi te bolj ljubili. — Blagoslovi s svojo mogočno roko naše tukajšnje bivanje! Sprejmi naša priporočila, poslušaj naše prošnje, čuj naše vzdihne, glej naše solze, o mogočna, o slavna, o sladka, o mila Devica Marija! . . .

II.

Slovo.

(V torek, 19. maja, ob 6. uri zjutraj pri lurški duplini.)

Vse prepeva, se raduje, do neba radost doni . . .

Moja duša le žaluje, srce v solzah se topi . . .

Ker slovesna ura bije, do ločiti od Marije moramo se, podat nazaj, zapustiti veselja kraj . . .

Štiri blažene dni, dragi romarji, nam je bilo dano bivati tukaj ob nogah naše Matere, počivati na njenem srcu . . . Bili so to dnevi, ki nam ne izginejo nikdar iz spomina; dnevi, katere bomo šteli med najlepše našega življenja . . .

V teh dnevih smo bili priče velemogočnih, globoko ganljivih, rajskolepih prizorov;

prizorov, kakršni se vidijo le v Lurdu. Lurd je le eden na svetu . . . Bili smo tudi priče žive vere, močnega zaupanja in globoke pobožnosti, tako da je ta božja pot za nas tudi v mnogem oziru zelo podučna.

Pa ne samo priče smo bili, marveč bili deležni tudi mnogih milosti. Naj povem, kar sem včeraj slišal od tukajšnjih duhovnikov, da je namreč nanje in na vse tukaj sodobno pričujoče romarje naše romanje naredilo najboljši vtisk. Ako pa so bili ljudje z nami zadovoljni, upamo, da tudi Marija z nami ni bila nezadovoljna. Prepričani smemo biti: Naše molitve, naše prošnje, naši vzdihni niso bili zastoj. — Ako pa nismo videli toliko očitivnih telesnih milosti, kakor bi si jih morda želeli, nas to ne sme zbegati, ne žalostiti. Gotovo je in neovrgljivo: Marija v Lurdu ozdravlja čudežno, — temu smo bili v teh dneh priča sami. Ako pa Marija more ozdraviti, in vendar tega ne stori, s tem razločno pokaže, da Bog naravnost hoče, da mu ljudje služijo s križi in trpljenjem. Božja volja ni, da bi svet nehal biti solzna dolina, da ne pozabimo na domovino nebeško. To ni znamenje, da smo morda pri Mariji slabo zapisani, ampak ravno narobe: Kogar Bog ljubi, tega tepe. Kakor zemeljski vladarji s križi odlikujejo svoje ljubljence, tako tudi Bog nima večje odlike za tiste, ki jih ljubi, kakor so križci in križi. — Hvala torej Bogu za vse milosti, ki nam jih je tukaj podelil, in za vse, ki nam jih je v svoji previdnosti in modrosti pridržal! — —

In zdaj je prišla ura, ko se je treba ločiti s tega svetega kraja . . .

Z Bogom! dans Marija pravi,
Z Bogom! ljubo vas pozdravi.
Ne bom vas zapustila — čedica mila,
Za vas bom prosila; — oj z Bogom,
preljubi!

Z Bogom! rečemo tudi mi, naša ljuba lurška Gospa! Z Bogom, ti sveto skalovje, ki imaš čast, biti v podnožje kraljici nebes! Z Bogom, ljuba in krasna svetišča, v katerih senci smo štiri dni imeli srečo prebivati! Z Bogom, ti žuboreči studenec, privrel izpod nog brezmadežne Device, da zdraviš in raz-

veseljuješ ljudstvo božje! Z Bogom, naša mila Mati! Z Bogom! . . . Z Bogom! . . . Z Bogom! . . .

Pređen pa se odtrgamo od tvojega srca, o Marija, poslušaj še enkrat naše želje, naše prošnje!

O Marija, če ti v lice
danes gledam zadnjikrat,
Zadnjič tečejo solzice
mi na cvetke tvojih trat,
Z Bogom! kličem ljuba Mati,
tebi hočem z v e s t ostati,
Srečno, čudapolni kraj,
vse radosti sladki raj!

V spomin na svoje tukašnje bivanje hočemo pustiti spominsko ploščo, na kateri so v glavnih črtah zarisane naše prošnje, naše srčne zadeve. Naj bodo te prošnje, ondi zapisane, naša večna molitev pred tvojim prestolom, — četudi bomo telesno ločeni od tebe! To ti bodi v spomin na naše romanje! — Mi pa hočemo vzeti za spomin tvojo podobo; ostala bo globoko zarisana v naših srcih. Naše misli, naše želje se bodo pogostokrat vračale k tebi nazaj. Naj bi bili nasprotno zapisani v tvojem milem srcu tudi mi! Sprejmi, vkleni in zakleni nas, ljuba Mati, v svoje srce. S srci našimi vred pa sprejmi tudi srčne naše prošnje, ki jih zadnjič pokladamo pred tvoje noge:

O Marija,
brani in razširjaj sveto Cerkev!
utrđi vero v naših dneh!
vzemi v varstvo našo domovino!

V varstvo vzemi, o Marija, še posebno tvojega zvestega in močnega služabnika, našega nadpastirja, da veliko delo, katero je pričel v neomejenem zaupanju do tebe, tudi srečno in slavno dovrši!

Prosi za grešnike!
čuvaj nedolžne!

varuj tebi posebno posvečene!
stori nas vse kakor Bernardko srečne,
ako ne na tem, pa na onem svetu!

Z Bogom tedaj, lurška Gospa! Z Bogom — vendar ne za vselej! . . . Zdaj, ko smo našli pot do tebe, nismo bili zadnjič tu-

kaj, marveč bomo prišli še — vsaj kot narod. — Vendar večina izmed danes tukaj pričujočih te najbrž tukaj ne bo več gledala. Za marsikoga izmed nas bo prišla kmalu ura, ko bo treba dati svetu slovo. Naj, o Marija, ob tisti usodni uri pade v škodelico, napolnjeno z dobrimi deli, pade tudi ta-le naša božja pot! Spomni se takrat, o Marija, da smo bili tvoji udani častivci, da smo te z velikim zaupanjem obiskali nekdaž tukaj v Lurdu. Kakor si Bernardki prišla na zadnjo uro nasproti, osladit ji zadnje trenutke živ-

ljenja in jih razžariti z upanjem večne sreče, tako prihiti, o Mati, takrat tudi k nam ob uri naše ločitve, spremi nas iz te solzne doline k sebi v svojo in našo domovino, kjer vekomaj ne bo ločitve od tebe! . . .

Tam gor na rajski trati,
kjer večni maj cvetè,
o tam, presveta Mati,
pokaži mila se!
Da v cvetu tega maja
zapojemo sred raja:
Marija, Marija, o Marija! . . .

Vsa lepa si . . .

Vsa lepa si, Marija ti,
deviška Mati slavljená,
in madeža na tebi ni!
O bodi vsem pozdravljena,
Marija, o Marija!

In Mesta slava ti miru,
ti Izraela slast, radost,
ti čast si našega rodu,
Devica, jasnih duš sladkost,
Marija, o Marija!

Ti grešnikov odvetnica,
pri Sinu zanje govoriš;
radosti vse začetnica,
življenje grenko nam sladiš,
Marija, o Marija!

Devica najmodrejša ti,
mogočno sveti tvoja luč,
o Mati najmilejša ti,
otrokom zemskim raja ključ,
Marija, o Marija!

Ozri, Prečista, se na nas,
na zemljo borno pod seboj
za nas govori slednji čas
pri Jezusu, ki Sin je tvoj,
Marija, o Marija!

V spočetju svojem, o Gospa,
brez greha sence bila si,
o prosi zdaj za nas Boga,
čigar Sinú rodila si,
Marija, o Marija!

O. Leander.

Svetovni marijanski kongres.

se bo vršil letos v Saragossi na Španskem od 26. do 30. septembra. Že so povabljeni nanj vsi škofje sveta. Po končanem kongresu se bodo podali zborovalci v Lurd pokloniti se Brezmadežni. Kongres bode veličasten, kakor kažejo priprave. Glavni namen njegov je, da pomnoži med narodi čiščenje Marijino in ljubezen do sv. Očeta; posebno zato, ker se v naših dneh množe napadi na Marijo in papeštvo.

Mesto Saragossa, kjer se bo vršil kongres, je staro rimsko mesto Cäsarea Augusta in glavno mesto Aragonije; leži na desnem bregu reke Ebro ter šteje 100.000 prebivalcev. Slovci posebno po romarskem svetišču Naša Ljuba Gospa de Pilar (na stebri). Sveti Jakob apostol je prišel po božji naredbi na Špansko, da bi tam oznanjeval sveti evangelij. Toda njegove pridige niso imele skoraj nobenega uspeha; zaradi tega je bil silno ža-

losten in potr. Ko je nekega dne bil od žalosti ves prevzet, se mu je prikazala Marija na stebru iz jaspisa ter mu prerokovala, da bo Španska že sprejela sveti evangelij. Kip Naše Ljube Gospe na stebru je zato postal

narodno špansko svetišče, kjer se zbirajo romarji iz vseh dežel ter slave na veličasten način nebes kraljico. Španci bodo storili vse, da Marijo dostojno proslave na nameravnem kongresu.

Teotim.

Češčenje preblazene Device Marije na Španskem.

Na Španskem se je do danes ohranila stara navada, da opravljajo po trgih in malih mestih nočno službo čuvaji, ki jih imenujejo »serenos«. Ti častitljivi varhi javnega miru in spečih ljudi hodijo od ulice do ulice naznanjajoč v gotovih odmorih, koliko je ura in kakšno je vreme. Vsak tak klic pa je združen s pozdravom Marijinim. Preden čuvaj naznani uro, zakliče običajno pozdravilo: »Ave Marija purissima!« To je: »Zdrava Marija, najčistejša!«

Gotovo je to lepa navada in za častilce Marijine nekaj prijetnega, če čujejo v tihi nočni uri sladko ime Marijino. Tudi ob drugih prilikah Španci pozdravljajo nebeško Kraljico. Otrok n. pr. pozdravi duhovnika z besedami: »Ave Maria purissima.« Duhovnik pa odzdravi, da reče: »Sin pecado concebida,« t. j. brez greha spočeta. Enak pozdrav je v navadi, kadar grešnik poklekne pred spovednico, kadar pridigar pride na prižnico ali kadar konča svoj govor. Berač, ki prosi vbogajme, ponavlja povsod, kjer potrka: Zdrava Marija, najčistejša! Če se mu odgovori: Prijatelj, naj ti Bog pomaga, ve, da

nima nič pričakovati. Če mu pa odzdravijo: »Brez madeža spočeta,« se veseli, ker ve, da ni zastonj prosil. »Zdrava Marija, najčistejša« je včasih tudi izraz začudenja, žalosti ali bolečin. Kratko, dobri verniki imajo sto in stokrat ta pozdrav na jeziku.

Španska dežela je namreč od leta 1394. posvečena brezmadežni Devici; in že poprej je bila Marija varihinja občin, šol, vseučilišč itd. Ob zvonjenju angelovega češčenja preneha vse delo; nihče ne opusti, da ne bi pozdravil nebeške Mater. Trgovci v prodajalnicah prenehajo, ko zazvoni in malo je družin, kjer bi ne molili rožnega venca.

Po vaseh se večkrat pripete ginljivi prizori. Ob nedeljah po popoldanski službi božji se zberejo domačini na javnih prostorih, kjer se mladina vpričo staršev zabava. Zgodi se, da je življenje najživahnejše, — a ko zadoni večerni zvon — je namah vse tiho. Vse moli lepo in pobožno angelovo češčenje, nato pa nastopi mir, vsakdo se poda na svoj dom.

Zvezda upanja.

Marija, zvezda upanja,
V nevarnostih zavetje;
Usliši mili glas prošnja,
o slušaj milo petje.

Ko divji boj vihra skušnjav,
vsi k tebi prihitimo,
in ko obdā nas trop težav,
se tebi izročimo.

Ko zadnji žarek upanja
v potrī duši vgasne;
ta zvezda sije iz neba,
nam vzbujā nade krasne.

Svet v smrtnem strahu trepeta,
čuj hrup in šum viharja!
In bliski švigajo z neba,
na zemljo strela vdarja.

Vse joka se in se boji,
vzdihuje, roke vije;
a glej, v višavi zablesti
ti zvezdica Marije.

Moravčan.

Moli in delaj!

Verska resnica je, da nihče odraslih ne more doseči svojega nadnaravnega namena, zaradi katerega je ustvarjen, namreč večnega zveličanja, brez molitve. Za dosego zveličanja je potrebna krščanska pravičnost. In v čem je ta? V tem, da se kristjan s pomočjo milosti božje ogiblje hudega in dela dobro. Hudo je pa greh in dobro so dobra dela in hrepenenje po krščanski popolnosti. Če se kristjan torej hoče greha varovati in dobro delati ter tako zveličati, mu je k temu neobhodno potrebna milost božja, saj brez nje po zagotovilu sv. pisma niti Jezusovega imena ne moremo pobožno izgovoriti. Prva dva človeka sta zase in za cel človeški rod z grehom zapravila od Boga jima podeljeno milost ter zagotovljeno zveličanje. Bog svoje milosti iz nebes torej zdaj nikomur ne dolguje. Da to zadobimo, moramo za nje Boga *p r o s i t i*, prositi z molitvijo. Kdorkoli hoče biti krščansko pravičen in čednosten, mora biti vdan molitvi: »Menim,« pravi sv. Krizostom, »da je vsem jasno, da je nemogoče brez pomoči molitve čednostno živeti in tako umreti.« Kakor ne morejo drevesa sadov roditi, če ne srkajo potrebnega soka s koreninami iz zemlje, tako tudi mi ne moremo prinašati sadov kreposti brez molitve. Vse nadnaravno življenje naše duše je le v Bogu. Sv. Pavel piše: »V njem (Bogu) se gibljemo, živimo in smo.« Če hoče duša živeti in enkrat k Bogu priti, mora po Bogu hrepeneti, se k Bogu povzdigovati. To se zgodi pa ravno z molitvijo. Molitev daje torej življenje *d u š i*. Zato pa trdi sv. Krizostom: »Kdorkoli ne moli, je mrtev.« Nihče ni postal hudoben, nihče brezbožen, ne da bi bil preje opustil molitev. Hudobni duh nič bolj ne sovraži nego molitev. Kajti »po molitvi se prežene skušnjava, beži žalost, se vname gorečnost in vsplamti ljubezen do Boga.« (Sv. Lavr. Justin.) »Vsi zveličani v nebesih so se zveličali po molitvi, vsi pogubljeni v peklju so se pogubili, ker niso molili,« piše sv. Alfonz Lig.

Da bo pa molitev res izveličavna, mora biti *p r a v a*. Kajti le »tisti zna prav živeti, ki zna prav moliti,« zatrjuje sv. Avgustin. Pri molitvi treba svojega duha k Bogu pobožno povzdigovati. »Bog je duh in ki ga molijo, ga morajo v duhu in resnici moliti,« pravi Kristus. Bog kot najpopolnejši duh je bitje, ki ima najpopolnejši um in najpopolnejšo prosto voljo, telesa pa ne. Človeška duša je kot neumrjoč duh po svoji naravi Bogu podobna, ker ima um in prosto voljo. Ravno po neumrjoči duši se človek razlikuje od drugih živih zemeljskih bitij; človek je ravno po duši to, kar je, namreč človek. Adam je postal človek šele, ko mu je Bog neumrjočo dušo vdihnil. Zato pa moramo Boga kot duha moliti s svojim duhom, s svojo dušo. S samim telesom ga ne moremo moliti, kakor ga sploh živali ne morejo, ki nimajo duše. Če bi še tako s samimi očmi, s samim jezikom, s samimi rokami, s samimi nogami, sploh s samim telesom Boga hoteli moliti in častiti, bi to ne bilo pravo češčenje, resnična molitev. Pač pa lahko Boga molimo s *a m ó* s svojim duhom, samo s svojo dušo, kakor ga molijo angeli, ki so zgolj duhovi in nimajo telesa. Lahko pa kristjan Boga moli in časti z *d u š o* i n *t e l e s o m* *s k u p a j*, da, celo dolžan je to storiti, ker mora razum duše tudi telo Bogu služiti. Ali prvo in glavno je vendar vedno *p o v z d i g o v a n j e* *d u h a*. Pri molitvi moramo na Boga misliti, se njega spominjati, njega zaželei. Predmet čustev našega srca pri molitvi mora biti Bog. Zato to ni nikaka molitev, če le naše ustnice Boga z besedami časté, naše misli, želje, spomin, čuvstva so pa drugod; ne, to ni molitev, to je velikoveč hinnanščina. Ko molimo, moramo na Boga misliti s čustvom poniževanja, spoštovanja, ljubezni, pokorščine, hvaležnosti, upanja, zahtevanja, kesanja, hrepenenja. In če s takimi čustvi v srcu na Boga mislimo, tedaj zares molimo, molimo v duhu, molimo v resnici, četudi z besedami ali telesom svojih notra-

njih čustev na zunaj nič ne izražamo ali kažemo. Kdor tako misli, ta zna prav moliti in po besedah sv. Avguština potem tudi prav živeti, ker ga pri vsem dejanju in nehanju vodi le misel na Boga.

Z molitvijo pa združujmo tudi delo! Da, vsako delo je, da le ni pregrešno, tako-rekoč molitev, če je opravljamo iz dobrega namena, namreč iz ljubezni do Boga, v večjo čast božjo. Kako koristen, da, dragocen je torej tak dober namen, s katerim posvetimo vsako delo in je storimo zaslužno, če je izvršeno v stanu posvečujoče milosti božje! Npravimo torej tak dober namen vsako jutro za vsa dela čez dan! Delati je naloga človekova na zemlji, od Boga samega mu dana. Že Adam, ko je še v raju živel, je moral delati. Seveda ni bilo njegovo delo naporno, težavno, utrudljivo, ampak bilo mu je le v razvedrilo, veselje, srečo. Po grehu je vsako delo, bodisi dušno, bodisi telesno, postalo trudapolno. Toda delati je treba. »Šest dni delaj in opravljaj svoja dela,« tako je Bog ukazal po Mojzesu ljudem. Nihče se zato ne sme in ne more delu izogibati. Delo je dolžnost slehernega.

Pa kaj naj dela kristjan? Opravljati moramo svoje stanovske dolžnosti in dela, ki nam jih vsak dan naš poklic nalaga. Ta stanovska opravila so silne važnosti in od njihovega izpolnjevanja je najbolj odvisen naš večni blagor. Razni stanovi so od Boga in zato so dobri. Bog je hotel, da naj bi po prvih dveh stariših nastala cela mnogobrojna

človeška družba na zemlji in vsak ud te družbe naj bi na različen način pospeševal blagor in srečo človeštva. Iz tega in zato so se potem razvili različni stanovi, kateri so vsi potrebni za velikansko družbo ljudi. Zato mora pa tudi vsakdo v svojem stanu vestno delati, da zadosti svoji dolžnosti nasproti človeški družbi in da more sebe in svoje pošteno preživiti.

Kot kristjani moramo pa tudi opravljati dela, ki nam jih nalaga ljubezen do Boga, do sebe in do bližnjega. Delati moramo za utrenjenje in razširjenje božjega kraljestva na zemlji, za sv. katoliško cerkev, vsak v svojem stanu, po svojih močeh in zmožnostih. Delati moramo za izdajanje in razširjanje katoliških, pa za zatiranje veri sovražnih ali celo brezverskih časnikov, spisov in knjig; delati ob času volitev, za njih srečni izid na verski podlagi; delati za povrnitev krivičnega blaga, za spravo sovražnikov; delati za posvečevanje nedelj in praznikov, za odpravo krivic, grešnih navad in priložnosti v greh; delati za prepredenje greha in hudobij; delati za krščansko vzgojo mladine, za snovanje društev na krščanskem temelju, za ustanovitev in podporo cerkvâ, krščanskih šol, dobredelnih zavodov, misijonov; pomagati bližnjemu v bolezni in nesreči; delati za povrnitev po krivici izgubljenega dobrega imena bližnjemu; izvrševati sploh duhovna in telesna dela krščanskega usmiljenja. Tako združujmo delo z molitvijo, vse to pa naj se vrši v čast božjo ter dušni in telesni prid svoj in bližnjega!

K. Č.

Prijateljstvo.

Prijateljstvo — beseda stara,
kako lepo se ti glasiš,
kot pesen iz preteklih časov
v ušesih naših nam zveniš!

Prijateljstvo je ista misel
v sorodnih, blagih dušah dveh,
je ista želja v dvojnih prsiah,
je ista solza v dveh očeh.

Prijatelj bodi ogledalo,
v njem dušo svojo si oglej,
njegovo dušo v njem oglej si,
če ni več lepa, mu povej!

Kdor te le hvali, povzdiguje
se ti priklanja, te kadi,
za hrbtom pa se posmehuje,
ta tvoj prijatelj nikdar ni.

Dokler ti solnce sreče sije,
za taboj hodi marsikdo;
iz solnca gorke žarke pije,
prijatelja dobiš lahko.

A ko oblaki prihrumijo,
tedaj še-le spoznaš ljudi,
spoznaš resnico starodavno:
zaupati človeku ni.

Fr. Pavšič.

Krščanska mati.

VI. Na materinem in Jezusovem srcu.

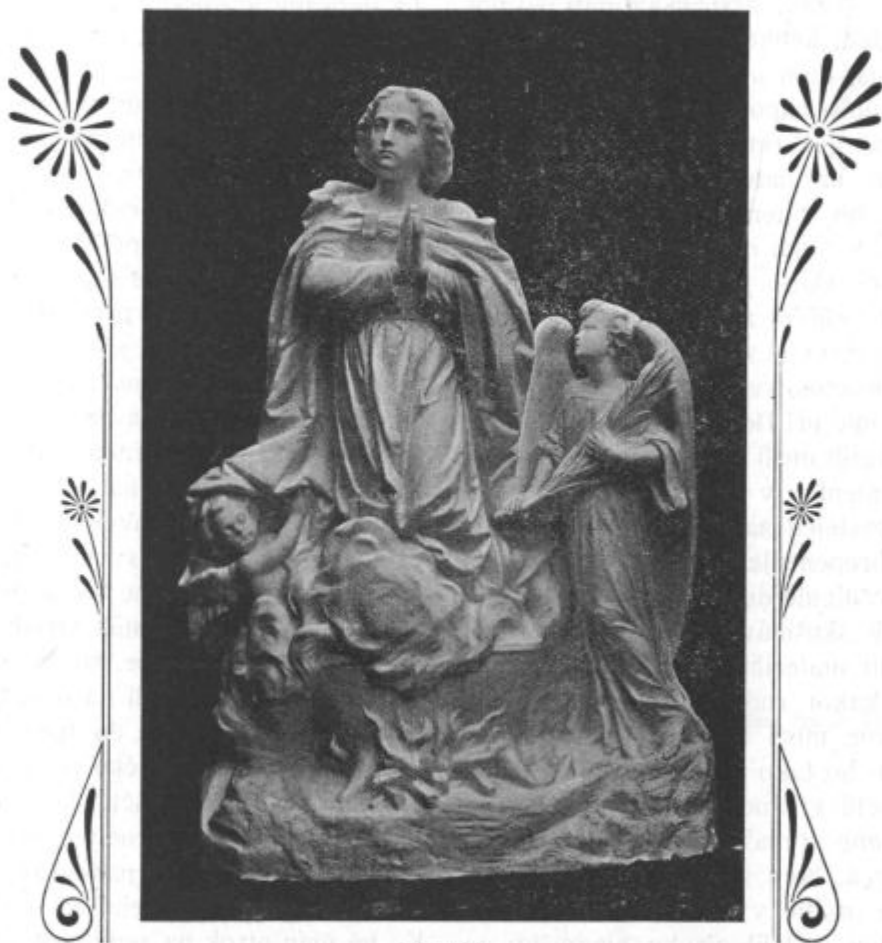
Ena najbolj srčnih žen, katere poznamo, je bila mati makabejskih bratov, o kateri pravi sveto pismo: »Zlasti je pa mati (makabejskih bratov) čudovitna in vredna spomina, katera je videla sedem sinov enega dne umreti, in je to prenesla z močno dušo, zavoljo upanja, katero je v Boga imela. Slehernega izmed njih je opominjevala z domačo besedo krepko in napolnjena z modrostjo; in ker je združila z žensko mislijo moško srčnost, jim je rekla: »Ne vem, kako ste se v mojem telesu spočeli. Jaz vam namreč nisem dala ne duha, ne duše, ne življenja, in tudi udov slehernega nisem sama sklenila, ampak Stvarnik sveta, kateri človeka ob začetku vpodobi.« — Tako je govorila srčna žena, da bi navdušila svoje otroke umreti za vero očetov. — Tudi mi moramo reči, da ne vemo, kako se je pričelo naše življenje. Največji učenjaki ne morejo razložiti, kako je nastala najmanjša cvetica, skrivnost je to božje vsemogočnosti. Še veliko večja skrivnost je pa začetek človeškega življenja, ki je tako vzvišena, da jo je Odrešenik s častjo in milostjo zakramenta obdaril. Žena, ki ima mati postati, naj večkrat resno misli na to skrivnost. Njeno obnašanje je največjega pomena za življenje, ki se je pričelo na njenem srcu. Vsak ve, da so otroci navadno staršem podobni v telesni postavi. Znano je pa tudi, kako se od staršev podedujejo raz-

ne bolezni ter dobra in slaba nagnjenja. Za mnoge napake res niso starši odgovorni, za veliko število poznejših slabosti je pa tudi mati odgovorna, ker od nje, kakor tudi od očeta odvisno, če se ta prirojena slabost izboljša ali poslabša.

Vsakdo ve, kako občutljivi so prvi pomladanski cvetovi za mraz in slano. Tak nežen cvet je življenje otrokovo v prvih mesecih svojega razvoja. Kako pogosto se sliši izgovor žalostne matere, kateri se je ponesrečilo pred rojstvom in jo peče, če je otrok umrl brez krsta: Nisem bila kriva. Nič nisem tacega naredila! Ali pa nisi bila preveč žalostna, jezna, pretežko delala in morebiti še z naporom vzdigovala? Vse to škoduje tvojemu in otrokovemu zdravju. Te napake in zraven še strah so večkrat vzrok, da ostanejo otroci slabotni in pohabljeni. Vsi zdravniki tudi naravnost priznavajo, da more veliko škode napraviti nezmernost v pijači. Gotovo je tudi, da preobila pijača, posebno žganje, in velika razburjenost materino hrano zastrupljata. V prvem času svojega življenja je otrok popolnoma odvisen od matere. Utripi njenega srca vplivajo že v prvih mescih na otrokov razvoj. Če je mati takrat zaradi bolehnosti in raznih težav vedno nevoljna in žalostna, vpliva to na otrokovo telo in osredno tudi na dušo. Taki otroci so večkrat svojeglavni, nočejo ubogati in mati ima z njimi največje križe. Večkrat so otroci iste družine popolnoma drugačnega obnašanja in

značaja. Nekateri so ponižni in krotki, drugi osorni in trmasti. Ljudje pravijo, da jim je prirojeno. Res so jim včasih prirojene slabosti, toda kriva je mnogokrat le mati, ki se ni hotela ali ni mogla premagati. Ne velja to vselej, navadno je pa res. Dete počiva na materinem srcu. Njena razburjenost se na otroku pozna. Čim bolj boš takrat mirna in vdana v voljo božjo prenašala prav vse, kar

k pameti, bila je največja sreča za malega otroka, če je mogel dolgo v cerkvi moliti. Sv. Bernarda je mati že začetkom vzgajala le za Boga. Zato pa ni imel nobenega veselja do nečimurnega življenja. — Ko se je začela razširjati vera Kristusova po svetu, je vladala po večjih mestih taka pokvarjenost, da je človeka še zdaj groza, če le bere oue ostudnosti. Čez nekaj desetletij pa že vidimo

SV. VID.

ti Bog pošlje in ti stan prinese, čim več boš imela ljubezni do Jezusa in Marije, tim boljše boš poskrbela za otroka, da bo enkrat ponižen in krotak ter zdrav na svojem telesu.

Znano je, da so imeli mnogi svetniki sveste matere. Čudno je pa, da se pri mnogih pozna neko posebno nagnjenje do bogoljubnega življenja že v prav zgodnji mladosti. Vemo, kako je molil sveti Alojzij. Komaj je prišel

device, kako varujejo svojo nedolžnost in gredo vesele v smrt za Jezusa, male otroke, ki hrepenijo po mučeniški kroni, katero pogosto dosežejo v grozovitih mukah. Odkod ta čudovita sprememba pri prvih kristjanih, odkod to nagnjenje do svetega življenja tako zgodaj? Res jih je Bog klical z milostjo; kar je bilo pa človeškega dela pri tem, je navadno vsadila dobra mati. Kolikor vemo iz

zgodovine, so vse svete matere posvečevale blagoslovljeni čas s pravo pobožnostjo. Vzele so si za zgled sveto Elizabeto, mater Janeza Krstnika, ki je sama storila, kar je bilo v njenih močeh, ko je v istem času v samoti živela in molila. »Pet mescev,« pravi sveto pismo, »se je prikrivala.« Njeno dete je bilo pa šele takrat posvečeno, ko je Marija z Jezusom stopila v hišo Caharijevo in pozdravila Elizabeto. Vsaka krščanska mati naj posnema ta zgled, kolikor more. Naj živi bolj sama zase, naj moli in bere kaj pobožnega, da bo njena duša napolnjena s svetimi mislimi. Pride naj večkrat k sv. zakramentom, da bo dete že na materinem srcu Bogu posvečeno. Če bo v tem času Jezus večkrat k njej prišel, bo tudi otroku milost in zveličanje prinesel. Daruj takrat vsaki dan materi Mariji z velikim zaupanjem svoje dete, vse skrbi in težave in se priporoči vsem svetim ženam, posebno sveti Ani, katere so nam dane za patrone pri Bogu za materine skrbi. Vzburjanje svetih misli in pogosto prejemanje svetih zakramentov v tem času ti bo gotovo prineslo blagodejen sad. Pobožna molitev, združena s hrepenenjem božjo voljo povsod izpolniti, povzdiguje dušo in ji da neko trdno stalo v vseh skušnjavah. Od nebeške luči je prežarjeno materino življenje in milost božja pada kakor rodovitna rosa na njeno dušo. Pobožne misli ter zaupanje v božjo previdnost jo bo tako prevzelo, da bo lahko zatirala v sebi grešno razburjenost in vse voljno in vdano prenašala. Dosegla bo na ta način mir srca, brez greha bo živela in bo tako postala orodje v božjih rokah, po katerem bo Bog podelil otroku blagoslov za dušo in telo.

Ko je otrok rojen, si ne more sam prav nič pomagati. Bog je zanj poskrbil in je dal staršem ono čudovito ljubezen do otrok, ki nikdar ne neha in se nikoli ne utruji. Ubogo dete sprejme in objame velika materina ljubezen, največji zaklad, katerega najde otrok pri rojstvu. Čudna je ta ljubezen. Koliko je mater, ki so poprej lahkomišljeno živele; vsako trpljenje jim je bilo zoprno, premagovanje neznanu, želje posvetne. Ko je otrok

rojen, požene korenine močna materina ljubezen in ni jim pretežko si marsikaj odreči, spanje kratiti, po noči vstajati in z gorečnostjo, vstrajnostjo in velikim trudom vse storiti, kar je za otroka potrebno. Tudi živali imajo ljubezen do svojih mladih, ki pa ugasne, ko mladiči matere več ne potrebujejo. Materina ljubezen pa ne vgasne v času, ko si more otrok sam pomagati. Ta ljubezen je goreča tudi takrat, ko otroci zanjo ne marajo, jo žalijo in z nehvaležnostjo povračajo njene dobrote. Dokler materino srce bije, gori tudi ljubezen v njem, ki želi otrokom čisto in popolno srečo. Ta naravna ljubezen pa ne zadostuje krščanski materi, če ni povišana v pravo krščansko ljubezen.

Materino veselje pri otrokovem rojstvu postane popolno, ko je otrok preroben v sv. krstu. Če mati prav premisli krst svojega otroka, veliko čast in srečo, katero je dete doseglo, bo tudi spoznala, kakšne dolžnosti ima do njega, kaj mora pri otroku storiti, da ga bo enkrat Očetu vrnila. Zdaj vé, kaj ima upati in želei, česa se bati in varovati. Otrok počiva zdaj na Jezusovem srcu, in mati naj to zvezo utrdi, da je svet s svojimi goljufivimi mrežami nikdar ne bo razdril. Ko je pozneje tako slavni učenjak Origen še v zibki počival, je njegov oče, mučenec Leonidas, večkrat otroka poljubil na prsa, da bi pokazal svoje spoštovanje do templja sv. Duha, kar je duša malega dečka postala. Ti pazori naj navdajajo tudi krščansko mater. Njen je otrok, ljubi ga bolj kakor vse drugo na svetu, toda ta otrok je tudi nadnaravno Bogu podoben. Bog ga je sprejel za svojega otroka. Ko bo njen otrok na zemlji zvesto Bogu služil in z njo vred enkrat Boga v nebesih gledal, bo srečna mati dosegla največjo srečo. Ko je bil Ludovik, poznejši francoski kralj in patron tretjega reda še mal otrok in ga je imela sv. Blanka, njegova mati, na kolenih, mu je govorila: »Sin, Bog vé, da te ljubim bolj, kakor vse drugo na svetu. Toda raje bi videla, da bi danes umrl, kakor da bi s smrtnim grehom oskrnil svojo dušo.« — Krščanska mati ima že pri rojstvu namen svoje otroke na svetu osrečiti. Toda njene misli in

želje se povspenjajo višje. Naj otrok ohrani milost ter postane svet in Bogu dopadljiv. — Ko so Antuzi, materi sv. Janeza Zlatousta, cerkvenega očeta in patrijarha v Carigradu, ki je tolikanj delal, trpel in umrl za čast božjo, prinesli novorojenčka v naročje, je rekla krščanska mati: »To dete naj postane svetnik!« Bila je visokega rodu in bogata, vse bi lahko preskrbela svojemu sinu. Vzgojila ga je ostro v krščanski čednosti, vzgojila je velikega svetnika, eno najlepših luči svete cerkve. Vsa semena za poznejšo svetost in velika dela je že mati položila v otrokovo

dušo. Ali se je zmotila in napačno ravnala? Mati, ali si moreš večjo srečo misliti, kakor jo Antuza s svojim sinom v nebesih uživa? »Vzemi to dete in vzredi mi ga,« pravi Bog materi, ko ji prinesejo otroka po krstu nazaj. Bog ji je zaupal neumrjočo dušo, sv. vera ji kaže cilj, milost ji preskrbi pripomočke, lastno prizadevanje jo pa ohrani močno in stanovitno. Kar boš začela in kar boš delala, vse delaj v luči sv. vere: »Za Boga delam, ki mi bo pomagal in me enkrat poplačal.«

Anton Oblak.

Po sv. obhajilu.

Odkod to veselje,
ki v meni kipí
in v himni vzneseni
na dan si želi?

Odkod ta brezskrbni,
ta jasni pogled?
Odkod moje duše
visoki polét?

Odkod taka srčnost,
odkod ta pogum,
da ne bi peklenških
ustrášil se trum?! — —

Kako naj do neba
ne vriska radóst,
ko dušo najdražji
posétil je gost!

Kako naj se duša
ne dviga v nebo,
ko car se nebeški
ponižal je v njo!

Kako bi mi klonil,
upadal pogum,
ko z mano je v boju
Bog vojskinih trum!

Franjo Neubauer.

Smrt vzornega mladeniča.

(Nagrobница tovarišu - bogoslovcu H. Petričku. Rojen 12. novembra 1887, umrl na Viču 12. maja 1908.)

»Končal je zgodaj, pa dopolnil
je veliko let.«

(Modr. 4, 13.)

Torej mi je bilo zopet odločeno pogreb-nike nazivati nje, ki bi jim bil najrajše pri-nesel veselo vest, da so končane študije vr-lega mladeniča in da je došel veseli in slo-vesni dan nove maše? Nagrobnico moram

pisati njemu, ki bi mu bil najrajši prvi česti-tal vrnivšemu se s tujine z veseljem in čast-jo? Kako žalostne so nagrobnice namesto vencev novomašniških!

Blag mladenič je bil naš dragi rajnki. Ravno njegove prednosti so bile vzrok, da smo se bili morali že prej ločiti od njega. Odvzel ga nam je bil, dasi po odlični maturi starega šele osemnajst let, daljni večni Rim,

da mu podele novega znanja in nove izobrazbe. Ravno te njegove prednosti so tudi pospeševale naše nade, ki smo jih stavili vanj, in značile zanj lepo, častno bodočnost.

Toda kaj naštevam te naravne njegove vrline in oživljam strte upe? Ako ne označim njegovega krščanskega mišljenja in ljubezni, ki ga je družila z Bogom, so te prednosti njegove in ti strti upi le najžalostnejši in najbolj pretresljivi dokaz, kako minljive so na zemlji prednosti in kako varajo pozemski upi. Saj je eno samo prehlajenje bilo vzrok, da je vrli mladenič zapadel jetiki in vsled jetike zgodnjemu grobu.

Edino prava modrost torej, krščansko mišljenje, je odlikovalo mladeniča, in sedež, ognjišče, edino prave ljubezni je bilo njegovo srce.

Mladenič v cvetu let, nadarjen, z najlepšo preteklostjo za sabo, marljiv, odlikovan pred drugimi — ali ni to nekaj lepega? In tega mladeniča diči modro mišljenje, ne zavajajo ga posvetne zapeljivosti, srce njegovo je neomadeževano, nič temnega nima njegova preteklost na sebi, on ne hlepi za bogastvom in častjo, resnica mu je nad vse, nji v službo posveti vse svoje življenje — ali ni to nekaj prekrasnega? Ali ni to prednost, ki si je lepše ni mogoče misliti? Ali se da dobiti prednost, ki bi bila mladeniču v večjo diko, ki bi ga delala bolj plemenitega? Kako veselje, kak raj mora biti, imeti to zavest v srcu? In umirati s tako zavestjo v srcu, kdo bi si ne želel! In to smrt bi mogli imenovati bridko?

Ako umrje prileten človek po dolgem trudapolnem življenju, pa umrje spravljen z Bogom, pravimo: lepa je bila njegova smrt. Ako umrje človek, ki je vse življenje delal hudo, pa umrje skesan in spravljen, pravimo: umrl je lepo. Da, ako umrje mladenič, ukončan vsled razuzdanega življenja, pravimo: in vendar je srečno umrl! In tu, ko je umrl, ne grešnik po dolgem grešnem življenju, ne mladenič, ukončan vsled strasti, marveč mladenič, čigar vse mišljenje je merilo le na Boga, čigar vesti niso težile pregrehe,

čigar vse življenje je bilo le prelepa priprava na smrt, naj bi ne imenovali njegove smrti srečne?

Ta sveta smrt nam uteši vso žalost, vse solze in vzdihne, ki nam jih izvablja zgodnja smrt. Za mladeničem, ki je umrl tako svete smrti po tako svetem življenju, naj bi le žalovali? Usmiljenka, ki mu je stregla v boleznih, pravi, da še ni videla tako lepe smrti, kakor je bila ta. V resnici, tu bi bilo bolj veselje na mestu kakor žalost!

Kaj žalujemo za njim? Zgubili smo tovariša, dobili smo angela, zgubili smo bolnika, dobili smo nebeškega priprošnjika. Ljubljenec naš ne bo šel več v zemeljski Rim, v mesto namestnika Kristusovega, šel pa je v nebeški Rim k Gospodu Kristusu samemu. Umrl je v cvetnem maju, odšel pa je v večni maj, umrl je v cvetni mladosti, da je odšel v mladost, ki nikdar ne mine!

Ne, ni on vreden obžalovanja, obžalovanja smo vredni mi! On je odšel stiskam in zmotam in zapeljivostim in grehu, na nas pa bodo še trle stiske in zmote in zapeljivosti, in greh nam bo skušal izviti raj, ki se ga on že veseli!

Da bi on nam mogel govoriti, govoril bi to isto, kar nas zdaj uči molče iz groba:

»Ne plakajte za menoj, božja usmiljenost me je rešila revščine zemeljskega življenja. Ali mi zavirate mojo srečo? Sebe le obžalujte, da še ostanete v dolini solz! Čemu jočeš, mati? Da si izgubila mene? Ne, nisi me izgubila, jaz bivam v sreči, ti pa si dobila Boga za dolžnika namesto mene. On, ki ti me je vzel, ve, da je sam dolžan biti ti podpora namesto mene. Ne obžalujte me! Le minljivosti posvetnega se učite na meni. Kaj so venci, kaj cvetlice? Namenjate jih za slavnost, devati jih morate na grob! Kaj je slava, kaj je čast, kaj so posvetne prednosti? Če vas slavijo vsi in se povsodi pišejo vaša imena, nič ni, ako niste zapisani v knjigi življenja. Slava in čast in prednosti so na svetu prazne besede brez vsebine, le za one, ki se trudijo za Boga, imajo res pomen. A revščina, bridkost in smrt, so zanje, ki je Bog njih up, zares besede brez vsebine!«

Umrli si torej, ljubljenec naš, preselil si se s tega sveta, ki si mu bil tako malo podoben po svojem mišljenju in po svojih delih! Odšel si v nebeško domovino, kjer so bile že prej vse tvoje misli in želje, kamor si že prej spadal po vseh svojih delih.

Z Bogom, tovariš! Prezgodaj si nas zapustil tu, izprosi nam torej veselo svidenje tam gori, kjer ni več smrti in ni ločitve!
Z.

Velikomestne rane.

(V svarilo onim, ki silijo v mesta.)

Gorje, ki ga provzroča velikomestno življenje, je velikansko. Zato je potrebno tudi o tem govoriti, da bi se nevedni in nedolžni obvarovali pogube, in da bi se nesrečni rešili, če jih je sploh moč še rešiti.

Pokvarjeno in propalo ženstvo v mestih je prva in najhujša rana, ki okužuje na strašen način mestno družbo. Med to ženstvo ne štejemo le onih nesrečnih bitij, ki žive v klavzuri pod redarstvenim nadzorstvom, temveč še posebno one hijene, ki se plazijo od solnčnega zahoda do solnčnega vzhoda, ljubeč temo po vseh ulicah in kotih prežeč na svoj plen. Število teh je desetkrat večje od prvih. Te nenadzorovane pokvarjenke so hujše od javnih, nadzorovanih. Koliko denarja, koliko zdravja, koliko družinskega miru požirajo te ponočne sove!

Dokler se vzdržuje in množi ta vrsta človeških bitij, ne bo socialno vprašanje rešeno. Nenravnost uničuje zdravje, blagostanje in mir. Kdor ima smisla za to trojno dobro, naj se udeleži boja zoper vlačugarstvo.

Res je, da se te pijavke v nekoliko letih uničijo in navadno nagloma umro, toda oglašajo se nove kandidatnje, in sicer v večjem številu, in zato grozi prebivalstvu vedno večja poguba. Od kot prihajajo novinke v ta tabor, ki je človeški družbi najbolj nevaren? Te vire, ki donašajo sveže blago, je treba proučiti in zamašiti.

Mnogo razuzdank na deželi — se ne more prosto gibati, ker stoje pod nadzorstvom strogih oskrbnikov in pod vplivom

nrvnostnega javnega mnenja. Če se taka oseba preseli v mesto, najde tu skrita ugodna tla za svojo strastno prostost. Le malo kdo se v mestu poboljša.

Mnogo lahkomišljenk pa se v mestu samem pokvari. Nevarni kraji so: Plesišča, krčme, odri s kinematografičnimi predstavami, gledališča, prodajalne (izložbena okna) umazanih razglednic, podob, knjig itd. Nevarne osebe so: Pokvarjene tovarišice, vojaki, pohotni gospodarji in lahkoživi gosposki sinovi, snubci itd. itd.

Skrb poklicanih oseb naj bi bila:

1. da ne bodo že pokvarjene ženske v mesta prihajale;

2. da nepokvarjene ne bodo brez posla in v dotiki z nevarnimi osebami, da ne bodo obiskovale nevarnih krajev in se mudile ponoči na teh krajih, da ne bodo brale slabih knjig in časopisov, da ne bodo zahajale v slaba društva.

Najimnitnejše sredstvo zoper nenravnost je pač verska vzgoja doma in verska naobrazba v cerkvi (krščanski nauk in pridiga), v zavodih, v Marijinih družbah in izobraževalnih društvih (katoliških) itd.

Praktično krčanstvo (posebno večkratna sveta spoved) je neprecenljivi lek zoper to družabno gorje.

Kar se tiče Trsta, pa tudi drugih mest, moramo omeniti, da se v njem mnogo Slovenk in Slovencev pokvari duševno in telesno. Krivdo nosijo pokvarjenci sami in pokvarjenke same, ker zanemarjajo obrambene naprave in zavode, najbolj pa, ker zanemar-

jajo verske dolžnosti. Sokrivdo pa imajo razni elementi: Plesni odseki raznih društev, krčmarji, ki plese prirejajo, knjige, brezbriznost staršev, gospodarjev (gospodinj), slabi vzgledi, opojne pijače, veselice, tudi »narodne«, itd.

Mladenci in mladenke! Ako hočete ostati pošteni in zdravi na duši in telesu, ostanite doma. Dela je povsodi dosti, pa tudi jela. Če vas pa sila žene v mesto, vas bode rešila edina cerkev in prejemanje svetih zakramentov.

Kdo zapeljuje.

»Mladost«, nov slovenski časopis za mladino, ki izhaja prvo in tretjo soboto vsakega meseca, prinaša v svoji drugi številki članek pod zgornjim naslovom, ki je vsega uvaževanja vreden in zasluži, da ga ponatisnemo.

Za našo mladino, ki se po gimnazijah in drugod šola, ter za slovenske kmetske starše, ki s svojim žulji vzdržujejo šolstvo, so pisane te vrste. Nasprotniki vere in ljudstva hočejo pridobiti na svojo stran mladino. Pri tem se ne strašijo nobenih sredstev, da dosežejo svoj namen, ki je: razkristjaniti naše ljudstvo in ga popoganiti. Oni namreč dobro vedo, da jim resni mladeniči ne gredo na lim. Zato se vržejo z vso silo na fantje v prvem in drugem razredu. Izpočetka ne pokažejo, kaj nameravajo, le počasi jim vlivajo strupa v dušo. Najprej jim vdihnejo mržnjo do veroučitelja, pozneje do vsakega duhovnika. Nato jih uče norčevati se iz posameznih nauk cerkve, izpovedi in sv. maše, češ, kaj boš hodil k spovedi, saj je duhovnik še bolj pregrešen, kot ti. S takimi in enakimi zabavljivkami jih osleparijo za versko mišljenje in čednostno življenje. In tako smo prišli tako daleč, da se nahajajo ponekod po slovenskih gimnazijah fanti drugošolci, ki se ponašajo okoli med svojimi tovariši, češ: Jaz ne verujem v Boga, jaz sem ateist (bogotajec)!

Drugošolec, fant dvanajstih let, in že bogotajec! Ali je to mogoče, vprašajš? Žalibog. Seveda, če bi tak fant prišel v dobre roke, bi kmalu spoznal, da so mu nasprotniki brezversko prepričanje le s silo vtepli v mlade možgane, da pravzaprav ni prepričan,

ampak nahujskan in premoten, da se še ne zaveda, kake abotnosti trdi.

Pa je še nekaj drugega, kar smo namenili povedati pred vso javnostjo!

Izvestni liberalni profesorji, od države plačani, da mladino vzgajajo v versko-nravnem duhu, sami jemljejo nižjegimnazijcem vero in se vpricho njih iz nje norčujejo!

Na neki ljubljanski gimnaziji je profesor, ki ne more zatajiti, da je bil svoj čas v Pragi učenec sovražnika cerkve in prijatelja judov, Masaryka. Ta profesor že v drugi šoli dopoveduje fantom, da so angeli le neke vrste nižji bogovi in na ta način ponižuje krščansko vero, kakor da bi učila mnogoboštvo! Značilno je, da ta človek nikoli, kadar kaj o cerkve razlaga — on podučuje zgodovino — ne rabi besede »Katoliška cerkev«, temveč pravi le »srednjeveška cerkev« z očitnim namenom, jo pred učenci omrziti. Besedo »katoliški« ta profesor sploh slišati ne more; učencu, ki se predrzne ziniti besedo »katoliški«, veli, da se vsede in molči. Nekoč je vprašal nekega učenca, kaj misli postati. Ko mu ta odgovori da duhovnik, se je začel iz njega na skrajno nedostojen način norčevati.

Ali je potem čudno, da že nižjegimnazijci tako podivjajo? So že taki med njimi, ki že v četrti šoli prebirajo Haecklove knjige, katerih seveda niti ne razumejo, pa jim iz njih ostanejo v spominu psovke in sramotilke proti veri in cerkvi. Udaril bom pastirja in razkropile se bodo ovce, pravi sveto pismo. Če liberalni profesorji dajejo dijakom take zglede, potem se je samo čuditi, da ni še slabše, kot je. Tako je že zdaj, ko ima

vendar krščansko ljudstvo še nekaj vpliva, kaj pa bi bilo, ko bi se brezvercem posrečilo dobiti v roke vlado? Potem bi se liberalni učitelj na ljudski šoli in profesor na srednji šoli kar kosala med seboj, kdo bo prej in korenitejše izruval mladini iz srca Boga in vse vzore!

Naše ljudstvo, naša mladina gotovo ne opazuje brez haska teh pojavov. Krščanski

učitelj in krščanski profesor sta najboljša ljudska prijatelja. Njih izobraževalno delo mora ljudstvo vsikdar in povsod podpirati, iti jim na roko, jih poslušati! Liberalni pisarji pa zapeljujejo mladino, jo staršem odtujujejo, ljudstvu obsovražijo. — Slovenski mladenič, pomni: Največji sovražnik ljudstva je brezverski učitelj!

Čemú zdihuješ.

Poglejte drobne ptičice,
ne sejejo, ne žanjejo;
imajo svoje hišice,
da mraza ne poginejo.
Mogočni stvarnik jih živi,
očetovsko za nje skrbi.

Čemu vzdihuješ, revna stvar,
o tugi, žalosti?
Saj Bog je dober gospodar,
očetovsko za nas skrbi.

In tam na vrtu rožice,
kak krasno so oblečene.
Kedo jim je obleko dal
in z vonjem, kdo jih je obdal?

Ne toži torej, revna stvar,
o tugi, žalosti.
Saj Bog je dober gospodar,
saj on zate skrbi.
On vse dobrote nam deli,
brez njega nič se ne zgodi.

Moravčan.

Kako sem potoval v sveto deželo.

V ponedeljek sem prvi maševal pri določenem oltarju, potem grem gledat solnčni vzhod. Govoril sem ta zadnji dan potovanja mej drugimi s postavnim kovaškim mojstrom in posestnikom, vdovcem, ki pravi, da je prodal samega lesa za 2200 mark. Gre v Jeruzalem romat, naj zdaj mlajši delajo. P. Auracher je zadnjikrat pridigal; mej drugim reče: Jeruzalem je mesto trpljenja, vstajenja; Kristus je vstal, Magdalena je vstala..., Frančiškane in kapucine Bavarci zelo čislajo, s posebnim zaupanjem hodijo k njim se spovedovat, so radi v njih družini, jih jako spoštljivo pozdravljajo. Seznanil sem se z dvema dunajskima kapelanoma od breitenfeldske cerkve. Prijazna gospoda sta mnogo vedela povedati o dunajskih razmerah. Šole imata čez glavo dosti. Podpredsednik je po maši povedal, kar je za v torek v jutro potrebno, da se vrši pravilno izkrcanje v Jafi. In od tega momenta naprej se je ljudi prijala nervoznost, tako je kot v mravlji-

šču; kovčegé nosijo na določen prostor, čedijo si obleko, celo čevlje, kar je nepotrebno bilo; nekatere ženske so popoldne že oblečene praznično, tako kot bodo v svetem mestu, tako oblečene bodo prečule celo noč. In zvečer po večerji nam naredé kuharji in njihovi pomagači kot odhodnico godbo, par piskrov, harmonike, star boben, s temi instrumenti so proizvajali meni znane in neznane točke. Vlegel sem se, spal nisem mnogo, saj je bil začetek maš že o polunoči. Po opravljeni zahvali grem na zadnji konec ladje; okolu mene je vse mirno, odmolim namesto brevira ukazani rožni venec, gledam umirajočo luno, poslušam vršenje vode, ki se zopet za ladjo strne, tako pošastno je; človeka je skoraj strah. Prav malo se začne svetlikati; in stopam gori proti mostu komandantovem; dolgo stojim tam in gledam v temo, zraven mene drugi; pride P. Auracher. »Ali vidite tam svetilnik? Pred Jafo smo.« Moje oči niso videle luči, še več nego uro

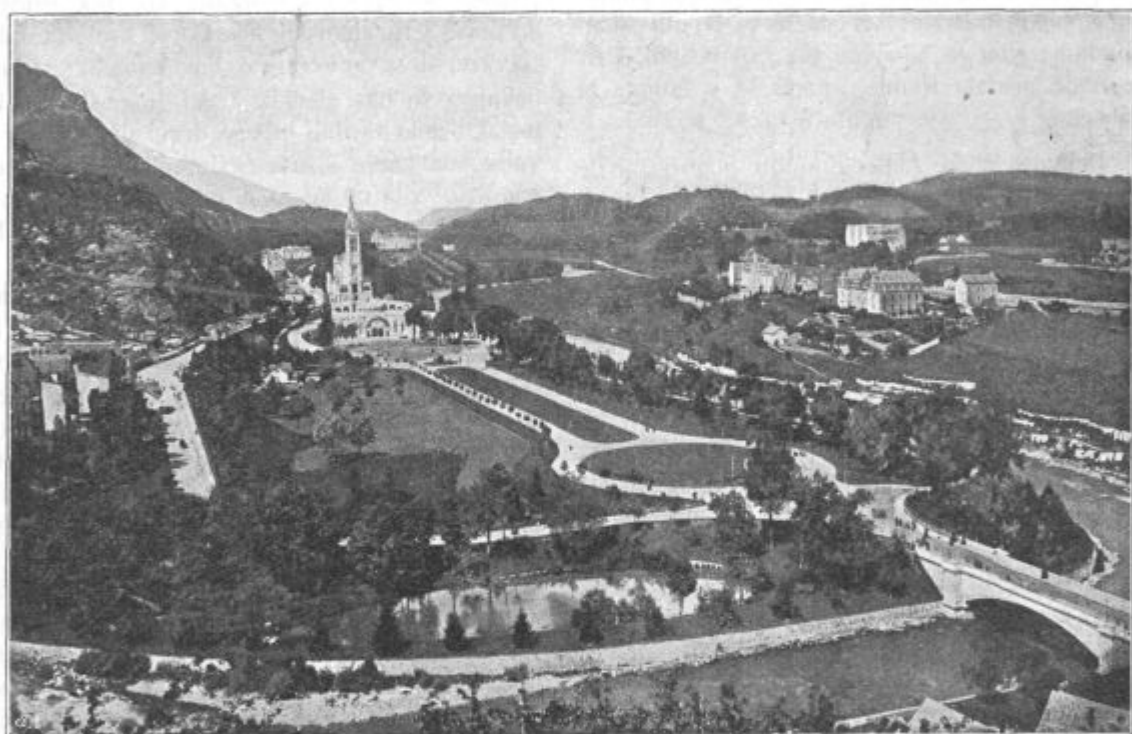
smo daleč od brega. Boljinbolj postajajo ljudje nervozni; kavo so nam že ob 4. prinesli, hiteli smo jo piti, kar stojé, hlastno, kot da bo treba koj stopiti na suho; na klobuke si pripenjajo romarji tenke pajčolane, ki naj jih branijo mrčesa; v rokah drže svoje zavoje. Toliko se zdani, da zagledamo oster rob, to je breg svete dežele. Nervozno vse gleda, rob se širi, počasi razločimo, da so ob robu hiše, solnce se vzdigne na jasno nebo; Jafo gledamo od daleč, ne leži na ravni, nego ob bregu nad morjem. Močno zatuli rog, da smo avizirani, neprenehoma zvonijo zvonček pri komandantu, ki daje povelja mašinistu; počasi vozimo, pomikamo se naprej komaj vidno; zdaj obstanemo. Mogočno sidro spusté v morje. Zagledamo naš strah: čeri in skale v morju, vanje butajo lahni valovi, a so vendar toliki, da se peneč odbijajo; skozi te skale moramo v čolnih; in že se nam bližajo čolni, prednji ali zadnji konec je vedno napol v vodi; v vsakem je po tri, štiri, pet bosih grozno očrnelih mohamedanov, tako močno razvitih nog in rok še nisem izlepa videl, kot jih imajo ti Arabci; krmilo je čisto primitivno; kos lesa, igra se z njim deček; znajo voziti skozi čeri, da je veselje. Vstavijo se spodaj in vpijejo vse vprek; stopnice spusté naši mornarji doli; 6, $\frac{1}{2}$ 7. ura je zjutraj, ko pride par uradnih oseb na ladjo; z njimi par črnih Arabcev z grozdem, z drobnarijami; košarico grozdja so tako cenili: einen Korf una Korona. Avstrijski denar torej poznajo. Nekaj Bavarcev se je dalo zapeljati; eden celo tako, da vzame en grozd iz košare, ponudi Arabcu koro, ta jo spravi in gre naprej. Smejali smo se, ki smo to drago kupčijo gledali; četudi smo s strahom gledali na čolne. In po opravljenih formalnostih začnemo skakati in padati in opotekati se vanje; pomazali smo se precej, in če bi nas krepke žilave roke Arabcev ne priele, ne vem, če bi jih ne bilo veliko okusilo slane vode. Kar smejali smo se navzlic valovom. Komaj smo prešli pol pota, pusti eden veslo, vzame svoj fes in zahteva bakšiš: una korona od vsakoga. Pač ne znamo arabščine, a Arabci znajo prav dobro italijansko in francosko, zato smo jim lahko dopovedali, da dobe bakšiš na bregu. Udal se je Arabec za par minut, potem je zopet prišel. Una korona od vsakoga je hiperbolično; s 50, 60 vin. je bil tudi zadovoljen. Pravo plačo so dobili od Dragomana Lorenzija, ki ima svojo agenturo v Jeruzalemu in je vso drugo vožnjo v sveti deželi

preskrbel. Bavarci so se na morju ujunačili in peli: »wir ziehen dahin ins heil'ge Land«. Arabci pa potisnejo na breg; hite nazaj po druge romarje; mi pa čakamo, da smo vsi skupaj. In koj se začutimo v orientu: vročina je velika, morje ne hladi posebno; kar ima količkej službe, nosi z zlatom prepreženo in prešito obleko; kavasa bi po obleki človek imel za veliko glavo; policaj ima pasji bič v roki ali palico, s katero neusmiljeno udari po glavi tega in onega vsiljivca, prav orientalsko. Orientalsko je, da vse prodaja romarjem, mnogi možki sede na cesti pred hišo in mirno kade veržile, pijo v miniaturnih čašicah kavo; pridejo naproti kamele, druga za drugo, ta čez vse pohlevna, potrpežljiva žival, na hrbtu nosi velika bremena; mimo pride ena druga turška žena; pogled nanje te frapira, oblečena je jednobarveno, navadno črno, od nog do glave, obraz je čisto zagrnen: mislil sem si, tako bi si zakril obraz človek, ki mu ga je razjedel rak; v orientu smo, to duhaš, tak smrad ti puhti naproti, da ti je hudo; muh je toliko, da vse oblezejo in krotke so, domače, mohamedan je ne prepodi. Vsi smo na sveti zemlji. Uvrstimo se, po sto v eni skupini, zadnja skupina, kateri so pritisnili naš Avstrijce, jih ima nekaj več; vsaka skupina ima svoj križ s številko. Počnemo se pomikati po strmi ozki cesti proti frančiškanski cerkvi. In nekaj novega orientalskega sem že tu opazil, kar sem pozneje vse dni svojega bivanja gledal: prav veliko majhnih otrok z bolnimi očmi in prav mnogo odraslih slepcev. To je v orientu žalostno, neveselo. V frančiškanski cerkvi sem se čutil domačega, podobna je po zidavi vsaj nekoliko frančiškanski v Ljubljani; najprej je kratek nagovor, da je tukaj Peter obudil Tabito, da je imel prikazen čistih in nečistih živali. Da dobimo popoln odpustek, poljubimo tla, Sveta tla, s krvjo križarjev napojena tla, zemlja, ki je bila priča največjega idealizma, ko so milijoni prišli osvobodit jo iz turškega suženjstva; solze smo si brisali iz oči, da smo tako srečni, da smemo poljubiti tla, ki so nam dale njega, ki je luč v razsvetljenje narodov. O čemer sem tolikrat sanjal, uresničilo se mi je. Zato je meni po slovensko šla iz srca zahvalna pesem, ki so jo romarji nemško peli; nato prejmemo blagoslov s sv. Rešnjim Telesom. Nekaj Turkov je na koru vse to gledalo s fesom na glavi; imajo posebno pravico. Aranžirano je bilo dobro, da ni bilo pri toliki množici nobenega nereda. Vsaka skupina je dobila za voditelja enega fran-

čiškana, ki je z največjo prijaznostjo in potrpežljivostjo vse storil, kar je mogel cel čas našega bivanja v sveti deželi. Tri ure smo imeli časa, da se malo okrepčamo in da se ogledamo po Jafi; vsako skupino je vodil voditelj frančiškan; evropske države imajo vsaka svojo pošto, kamor so hitro romarji oddali razglednice, kot prvi pozdrav svojcem iz Palestine. En kos mesta je prav turški, cesta prašna do gležnjev, da smo komaj noge vzdigovali, v bazarju vse prodajajo, na cesti delajo, pečejo, kuhajo, nesnaga neizrečeno velika; na zaklanih kozličkih se muhe pasejo čisto brezskrbno; turške žene močno zavite z otrokom v naročji ali za roko ga seboj vodeč ali če-

ob železnici kaktus, palme, a to še senca ni proti mogočnim kaktusom, proti visokim palmam, ki rastejo tukaj na vrtih. Drugega zelenja v mestu ni videti, ker huda vročina in mesece trajajoča suša vse požge. Frančiškan nas je peljal v hišo, kjer je živel par dni sv. Peter, kot sem zgoraj omenil; sedaj je umazana, zanemarjena, majhna turška molitvenica; zato nismo smeli glasno moliti.

Mali Arabčeki so ponujali razglednice; ponujali so fese, grozdje; ponujali turški, grški, francoski denar, da ga zamenjajo z našim; rojeni barantači, a obenem zelo navihani; avstrijskega denarja ni treba menjati; radi ga sprejmo povsod.

LURD; KRASNA PLANOTA PRED CERKVIJO.

peč ob cesti nas radovedno gledajo; Arabec mirno sedeč na kameli in se gugajoč na njej reže in zavživa meleno; najbolj se mi je smilil osel; vže tukaj se je šibil pod pezo na hrbtu in domačin to suho, pohlevno, velikrat do krvi odrgnjeno žival neusmiljeno pretepa. Drug del mesta ima po evropsko zidane precej visoke hiše; tukaj mislim, da so vsi trgovci pristni judje, sodeč po obrazu in po napisih. In ker smo v sveti deželi, imamo tukaj tudi angleško molitvenico in lepo protestanško cerkev; skoraj gotovo tudi ruske ne bo manjkalo. Ko sem se peljal v Lurd, sem videl

in francoskega; a če si ga menjal, si moral paziti, da te ni ukanil Turek in ti dal denar, katerega niso vzeli v nobeni prodajalni. Romar ne sme biti boječ, nego malo predrzen in ne prenagel, orientalca se otreseš, če si malo osoren in v Jafi kupovati spominke ali menjati denar je prežgodaj, zato je dovolj prilike v Jeruzalemu in drugod. Pridemo okolu 11. ure na kolodvor; tam so stopali gori in doli mogočno in ponosno črnogorski velikani v narodni noši; tu srečamo prvi pot grške in ruske pope z brado in dolgimi lasmi oblečene v lepo črno duhovsko haljo; in srečavali

jih bodemo v Jeruzalemu dan na dan na stotine. Prvi pot slišim tu mehko rusko govorico, katera me bo tudi spremljala ves čas; saj poroma na svete kraje neštete tisoče ruskih romarjev leto za letom. V tri vlake se posedemo, ta vožnja pač ni bila prijetna. Železnica je ozkotirna, vozovi taki kot jih ima Nemčija v svojih afriških kolonijah ali še slabši in vročina pritiska v teh štirih urah naše vožnje, ko se vspenjamo višje in višje po samem skalnatem gorovju proti svetem mestu. Zdaj razumem, zakaj je Kristus dejal: Sin človekov gre gori v Jeruzalem. Spočetka od Jafe naprej še oko najde nekaj utehe, v planjavi so razne kolonije judov, nemških protestantov, ki imajo lepo obdelano zemljo, tam rastejo pomaranče, oljke, melone; seveda je ta lepota samo spomladi; zdaj je bilo vse precej ovenelo. Pridemo do postaje Ramle, napis je v latinici in arabščini.

Drugo vasico zagledamo ob pogorju, baje je bil tam doma Samson, kot pravim, Saromska dolina od Jafe naprej je obdelana. Ko pridemo v judovske hribe in železnica težko sopihajoč višje in višje leze, je naš kraški svet lepši nego to razbeljeno mrtvo sivo kamenje. Na hribu nekie na desno je cela vas ali kolonija gobovih, to je dežela, v kateri se je cedilo nekdanje mleko in med. Znabiti bi se ta pridevek dal zopet vresničiti, če bi turška vlada drugim prepustila vlado ali če bi se sama zanimala za koloniziranje, za pogozdovanje, za ljudsko izobrazbo; bogve, kaj bo s to deželo, ki je zavrgla Mesija. Ob 3. uri smo že čakali, kedaj da zagledamo Jeruzalem; no treba je bilo eno uro še potrpeti. V vagon stopi fotograf iz Jeruzalema, priporočujoč svoj atelije; kmalu za njim pride redovnik, in deli karte, na katerih je bila zapisana številka sobe v hospicu, v katerem bodemo stanovali. V Jeruzalemu sem zvedel, da je bil to asumpcionist; tako sem spoznal asumpcioniste, ki so mnogo dobrega storil za vero v francoski domovini, ki so izdajali velike časnike, dnevnik, kjer so branili katolici zem, v plačilo so jih iz domovine pregnali. Jaz in več nego 200 drugih romarjev smo bili prideljeni v njihov hospic: Hotelesie de Motre-Dame de France. — Hvala Bogu, na jako neznatnem jeruzalemskem kolodvoru smo; skočimo iz voz; in zdaj treba čakati, da še druga dva vlaka pripeljeta romarje; prijetno ni bilo to čakanje. Pred kolodvorom vpije prodajalec limonade in pokalic, tako da bi se ga človek skoro bal; par z zlatom obšitih kavasov, dela v arabščini opazke;

onostran ceste na vzvišenem prostoru zro na nas čisto črne turške dame, baje cel harem bogatega mohamedanca. Od daleč vidimo nekaj evropskih stavb, na njih vihrajo zastave, menda nam na čast. Naši ljudje razvijejo zastave, iz zabojev vzemo Mater božjo in jo denejo na nosilnico; po dolgem, dolgem čakanju se naposled uvrstimo skupina za skupino, nekako v sredi gredo nosilci Matere božje, okolu te so šle monakovske deklice z palmovimi vejicami; ob strani je šel monakovski kanonik in prelat, ki je nalašč samo za ta slovesni uhod v Jeruzalem vzel vijoličasto sutano seboj. Turški policaj nas je spremljal; skoro pol ure gremo po slabi kameniti pešpoti, na obeh straneh so vrtovi z oljkami; nazadnje pridemo do prvih jeruzalemskih hiš. Pojoč svete pesmi so Bavarci šli v sveto mesto, lepo smo šli sparoma; nekateri so nas gledali, drugi so obstali, veliko je takih bilo ta dan in vse drugi dni našega bivanja, da zanje nismo eksistirali; niti pogledali nas niso; zadiral se pa ni nobeden v nas; nobeden se norčeval. Prvo kar sem zagledal, so bile usmiljenke, precej visoko nad nami so stale, na terasi, katera je v bolnici sv. Vincenca; napis nad vratmi je francoski. Bolnica je mogočna kamenita stavba, kdor to vidi, ima idejo o evropskih zavodih, ki so veliki, krasni kakor gradovi. Vedno naprej se pomikamo, bolj ko lezemo v ozke turške ulice, tem več ljudi nam moli naproti roko in kliče in viče v vseh tonih svoj bakšiš. Naravnost gremo v cerkev božjega groba; prvi pot se čudno romarju zdi v tem viugastem na holmcih zidanem Jeruzalemu, da mora navzdol iti, da pride slednjič na Kalvarijo, kjer je Kristus umrl in kjer je bil pokopan. Lego jeruzalemsko bi primerjal skoro najlozje z avstrijskim mestom Črnovice v Bukovini; tukaj tudi ni ne ena cesta ravna, nego gre se vedno gori in doli. Pred cerkvijo božjega groba je kvadratičen prostor, okolu so visoke hiše; raz streh in pri vratih gledajo na nas črno oblečene postave: grški duhovni in menihi; cerkev božjega groba je takorekoč njihova last; frančiškani čuvaji božjega groba komaj še dihaajo, kot bom še povedal. Stopimo v cerkev; od zunaj zanemarjena, od znotraj tudi, to je prvi vtisk od nje. Skoraj bi bil kaj drugega pričakoval. V oči me je zbudlo, na mogočnem divanu pri vratih sede mohamedanci, ki zapirajo in odpirajo vrata cerkvena, v fesih in turbanih sede in se glasno pogovarjajo. V sredi cerkve je visoka kapela, pravo svetišče, kraj, kjer je bil Jezus v grób položen. Pred kapelo smo imeli kratek na-

govor; motilo me je, da so grški popi čisto po domače hodili po svetišču, rožljali s ključi in se mej seboj pogovarjali. Hvala Bogu; za danes je dovolj! Celo noč na ladji skoro nismo spali, danes toliko močnih vtiskov, trudni smo bili; voditelji so to upoštevali; odložili so nosilci Marijo, zastave v kapeli, ki je last frančiškanov; skupina za skupino zapusti cerkev, da gre v svoj hospic. Ena skupina gre v avstrijskega; avstrijski ro-

marji so prosili vže prej pismeno, naj jih tam nastanijo, kjer je vodja koroški Slovenec dr. Ehrlich; vstreglo se ni tej želji, akoravno je čisto samoobsebi umevna; dve skupini ste bili pri frančiškanih v Oazanovi; zadnji dve pri francoskih asumpcionistih. Ta zadnji hospic je zunaj mestnega obzidja, ne daleč od vrat, ki so na cesti v Damask.

Slovenci v Lurdu.

Po „Slovenu“ povzamemo v zadnjem trenutku tole zanimivo poročilo:

V Lurdu izhajajoči list »Journal de la Grotte de Lourdes« piše v svoji izdaji z dne 24. maja 1908. o naših romarjih nastopno:

Prvo narodno romanje Slovencev v Lurd.

Pred nekaj leti je monsignor Jeglič škof ljubljanski, obiskal našo ljubo gospo v Lurdu, spremljan od prvencev zavoda, ki ga je ustanovil nekaj časa prej, da priporoči to semenišče duhovskega naraščaja Brezmadežni Devici, naj ga ona blagoslovi.

Zdaj pa je prišel cel njegov narod, narod Slovencev, ki ga je hotel v slovesnem letu zlatega jubileja Device ob skali Massabielski apostolski naslednik apostolov izročiti zavetju naše preljubljene Madone.

Prevzvišeni je to določil pred nekaj meseci, ko je prejel pastirski list monsignorja škofa tarbskega, nanašajoč se na petdesetletnico prikazovanj Marijinih. Izdal je takoj oklic na svoje drage Slovence, ki so se v mnogoštevilnih vrstah zbrali na romanje, čigar organizacija je bila od monsignorja Jegliča izročena gospodu Kalanu, župniku v Zapogah. Preskrbljeno je bilo za popoln uspeh romanja.

Slovenci so dospeli v Lurd na večer 14. maja in so imeli svoj slovesni vhod v baziliko Naše Ljube Gospe v Lurdu prihodnje jutro. Nekaj trenutkov pozneje se je njihova narodna zastava — bela, mod-

ra, rdeča — priklonila pred belo podobo Brezmadežne in spet enkrat več se je ginljivo udeleževala pred našimi očmi pre-roška beseda nazareške Device: »Blagrovati me bodo vsi narodi«.

Takoj nato je škof ljubljanski daroval sv. mašo, združeno s skupnim sv. obhajlom. Romarji pač niso mogli bolj srečno pričeti bivanja v Lurdu.

Ni nam mogoče, v našo srčno žalost poročati o nagovorih škofa Jegliča, Kalana, Šoba in Poljanca, s katerimi so podžigali in ohranjevali ginljivo pobožnost Slovencev božjepotnikov, nismo mogli razumeti drugega, kakor da so segle besede v srca teh gorečih kristjanov, kar so pričale do solz ginjene oči.

Treba še, da po dolžnosti z veliko pohvalo omenimo njih pesmi, ki se odlikujejo skozinskoz po harmoniji, prijetnosti in tintam po melanholiji.

Slovenci, romarji bodo pa od svoje strani kot nepozaben spomin ohranili evharistično procesijo v nedeljo, 17. maja, ki jo je vodil njih knezoškof, in procesijo s svečami, pri kateri je molilo dvanaajsttisoč mož iz bajonske škofije. To je bilo zanje, kakor so nam sami pravili, kakor vizija nebes.

Minulo je žal! Tudi Slovenci so morali misliti na odhod in slovo. Toda ni jim bilo dosti, da so se poslovili od Naše Ljube

Gospe. Poklonili so se pod vodstvom monsignorja Jegliča monsignorju Schöpferju v njegovi škofovski vili.

Knezoškof jih je predstavil in se zahvalil našemu škofu za dobrote, ki jih je izkazoval njemu in vernikom. Ob odhodu obljubi, da hoče tarbskega škofa ohraniti v spominu pri molitvah. Slovenci pa so po nagovoru msgr. Jegliča zapeli dve ljubeznivi pesmi v čast varihu Naše Ljube Gospe v Lurdu.

Msgr. Schöpfer je nato nagovoril romarje nemški (večina njih razume nemško), da pove, kako je bil srečen, ko je mogel sprejeti prvo narodno romanje Slovencev, kako tudi on radostno veruje, da bo to poklonstvo Materi božji prineslo milosti romarjem, njihovemu škofu, ljubljeni domovini, in slednjič, kako hrepeni, da bi še kedaj videl Slovence v Lurdu.

»Ker pa, kakor pravijo« — je pristavil Presvetli — »majhna darila vzdržujejo prijateljstvo, in ker mi je mnogo na Vašem, Vam hočem podariti vsake-

mu majhno sličico Naše Ljube Gospe lurske, ki naj Vam v spomin kliče Vaše lepo romanje in Vas spominja tega, kar sem jaz za Vas storil, namreč, kar je čitati na podobici: »Pri votlini sem molil za Vas.«

V istem času si je pripel msgr. Schöpfer na prsa ljubki znak romarjev v slovenskih barvah: beli-modri, rdeči. Navdušeni klici odobravanja so zaorili. Škof tarbski je ganil vsa srca. Videli smo, kako so eden za drugim prihajali in sprejemali spominček; ti dobri božjepotniki so z velikim spoštovanjem poljubljali roko škofovo, in so slednjič, ko so prejeli blagoslov, v čast škofa klicali daleč odmevajoči: »Živio!«

Slovenski romarji so zapustili Lurdano v torek, 19. maja, toda z obljubo, da spet pridejo. Veličastna marmorna plošča bo pa spominjala obiskovavce naših svetišč, da je prišel narod Slovencev ob petdesetletnici v Lurd, da bi združil svoj glas z vsemi katoličani in zapel svojo ljubezen do Brezmadežne in izpričal nepremagljivo upanje, ki ga stavi na njo.

Misijonska poročila.

Misijonske drobtine.

P. Avguštin Müller iz družbe Jezusove je dobil od angleškega kralja zaslužno svetinjo za večletno oskrbovanje bolnišnice gohovcev v Prednji Indiji. Kraljevi namestnik, po svoji veri protestant, poda vpričo povabljenih gostov, starčku svetinjo z besedami: »Sprejmite malo priznanje za Vaše posebno in izredno delo za ubogo človeštvo. Cerkev, h kateri pripadate, razume in zna vresničevati zapoved Kristusovo o ljubezni v izredni požrtvovalnosti do trpinov. Temu možaku so osiveli lasje v službi najbolj nesrečnih bol-

nikov. Pripnem mu svetinjo in želim, da bi jo nosil še mnogo let v tako čudovitem spolnovanju svojih dolžnosti.«

Misijonske ure. Posnemanja vredno je, kar so jeli vpeljavati po mnogih šolah v Zedinjenih državah. V mladih srcih hočejo vzbuditi apostolskega duha, vneti jih za razširjevanje svete vere med pogani in zato jih po eno uro na teden seznanjajo z delovanjem katoliške cerkve po misijonih. Na višji dekliški šoli v Northamptonu je imela učiteljica sledeča predavanja: Družba za razširjevanje

svete vere, pregled misijonov na Kitajskem in Japonskem; življenje misijonskega mučenca Teofila Venarda, delovanje očeta Damijana med gobovci. Pri posameznih predavanjih so imele posamezne učenke nalogo, podati natančnejši popis dotičnih krajev. — Pokažejo se tudi različne slike in fotografije, da postane poduk posebno zanimiv. Kako rado bi pač poslušalo tudi naše ljudstvo po izobraževalnih društvih taka predavanja. Poskusilo se je v Rovtah nad Logatcem, kjer je bilo par takih predavanj in sicer o različnih poganskih narodih, njihovih navadah in delovanju svete cerkve med njimi. Bolj ko različne druge snovi poslušali so ljudje ravno govore o misijonih s posebnim zanimanjem.

Število katoličanov na Kitajskem je preseglo z letošnjim letom prvi milijon. Po vseh okrožjih se je pokazal tekom leta lep napredek. Na Kitajskem šteje cerkev natančno po poročilu posameznih krajev en milijon štirideset tisoč vernikov. Pri nas odpada plevel, in med pogani zbira Bog pšenico v žitnice.

Stanovitnost novoizpreobrnjenca. Dne 6. septembra minolega leta so krstili v Tritsinopoli, mestu Prednje Indije, osemnajstletnega mladeniča, Ludovika Tiruvarasu. Po sv. krstu se odtegne poganskim starišem, da se tako izogne vedni izkušnji k odpadu. Mati pridivja v zavod očetov jezuitov. Zagrabi sina in ga hoče siloma odpeljati seboj.

Mladenič je močan in se vstavi. Mati ga jame objemati, poljubovati in se mu prilizovati na vse mogoče načine. Nato zažene glasen jok: »Pojdiva domov. Od same žalosti še nisem ničesar vžila že dalje časa. Pojdiva, da bova skupaj jedla, kakor preje. Poslušaj svojo mater.« — »Kristjan sem in ne smem nazaj v pogansko družbo,« odvrne mladenič. Vedel je dobro, kako ga čaka doma najhujše trpljenje, ako bi ne odpadel. — Mati mu pove natihoma, da ga čaka doma najlepša nevesta v kraju. »Ne smem, kristjan sem,« odvrne iznova sin in zbeži od matere. Ta začne rjoveti, preklinjati, kakor nora in metati kamenje za mladeničem. Sin je ostal stanoviten in se pripravlja v zavodu očetov jezuitov na duhovniški stan. Želi enkrat delovati za rešenje neumrjočih duš.

Čipkarice v misijonih. V Zahodnji Bengaliji so jele uršulinke razširjati čipkarstvo. Zbrale in naučile so že okrog petdeset oseb. Naročil imajo toliko, da ne morejo vsem vstreči. — Kedar se ta obrt razširi, bo to velikega pomena za ondotno revno prebivalstvo.

Družba za razširjenje sv. vere v Lijonu izkazuje v preteklem letu šest in pol milijona kron dohodkov, ki so se razdelili na vse dele sveta. Četudi vladajo prežalostne razmere v Franciji, družba ni nazadovala. Bog in njegova milost vzbujata vedno več zanimanja za sv. misijone.

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Za jubilej so došli v Rim vsakovrstni darovi sv. Očetu. — Največ predmetov je izpostavljenih v galeriji zemljevidov (dolgi 150 m) in v bližnjih dvoranah. Darov je toliko, da se vse te dvorane večkrat izpraznijo in vnovič napolnijo. Darovi se pošljejo ubožnim cerkvam, posebno v misijone.

V septembru bo pred papežem velika slavnost katoliških telovadnih, kolesarskih in sličnih društev. Oglasili so se že udeleženci iz Italije, Belgije, Nemčije, Francoskega, Švice, Angleške in od drugod. Samo iz Italije se je oglasilo že nad sto društev.

Hrvati v Lurd. Tudi bratje Hrvati se odpravljajo letos v Lurd, in sicer bo to prvo hrvaš-

ko lurško romanje. Predsednik romanja je pre-svetli g. dr. A. Mahnič, škof krški, voditelj pa o. Bernadin Skrivanič, kapuc. provincial. Hrvatje odpotujejo 10. avgusta iz Reke po morju do Benetk. Od Benetk se popeljejo s posebnim vlakom preko Milana in Marsilije v Lurd. V Lurdu se ustavijo 14., 15. in 16. avgusta, tako da bodo lahko videli izredne slavnosti, ki se vrše v Lurdu na praznik Marijinega vnebovzetja. Dne 22. avgusta se povrnejo na Reko. Oglašati se je v kapucinskem samostanu na Reki do 15. julija in plačati takoj pri zglastitvi 15 K v pokritje pripravljalnih stroškov.

Strašno bogoskrunstvo v sikstinski kapeli v Rimu se je zgodilo pri papeževi velikonočni maši. Posredovanjem avstrijskega poslanika so dobili v kapelo vstop dunajski žid, profesor Feilbogen in dve židinj. Pri obhajilu sta se židinj rinili v prve vrste in bile tudi obhajane. Ena židinja je nato sv. hostijo — izpljunila! Med navzočimi katoličani je vsled tega nastalo silno razburjenje. — Nad tako silnim židovskim bogoskrunstvom je vse ogorčeno. Le posredovanju papeževemu se ima Feilbogen zahvaliti, da ga ni policija pri-jela z ženskama vred. Avstrijski poslanik je takoj, ko je izvedel o tem božjem ropu, izrazil svoje ogorčenje nad predrznostjo teh židovskih vsiljencev.

Palestina. Za vodjo nemiškega zavetišča v Jeruzalemu namesto umrlega P. Schmidta je izvoljen ravnatelj semenišča v Funchalu na otoku Madeira, P. Ernest Schmitz.

Št. Gabriel pri Dunaju. Kakor vsako leto, je bila tudi letos o Veliki noči slovesna poslovitve novih misijonarjev, ki so odšli v misijonske pokrajine, in sicer: Na Kineško 7, na Japonsko 4, v Afriko (Togo) 8, v Novo Guineo (Avstralija) 4, v Argentinijo 7, v Brazilijo 6, v Chile 1, v Sev. Ameriko 3.

Umorjeni cesarski namestnik grof Potocki in njegova zadnja ura. Ko je vseučiliški profesor zdravilstva dr. Ziembiecki v Lvovu prišel k ustreljenemu grofu, rekel je poslednji svoji ženi: »Poklič mi raje takoj izpovednika, potem naj me profesor preišče«. Hitro je prišel iz sosednjega bernardinskega samostana duhovnik, ki je spovedal cesarskega namestnika. Sv. popotnice ni mogel več prejeti, ker mu je sapa nagajala. Umirajoč je grof Potocki še blagoslovil svojo družino.

Morilec cesarskega namestnika, Siczynski, je bil že socialist, ko je hodil v prvi gimnazijski razred in je prav pridno prebiral spise socialistovskih voditeljev, n. pr. Marksa in Engelsa.

Češki katoličani. Mnogokrat smo brali in čuli, kako slabo je versko življenje med Čehi. Toda v zadnjem času je videti, da prodira boljši duh; katoličani so jeli z vso vnemo delovati za preporod češkega naroda. Ustanovili so lastno Pijevo društvo v podporo češkega katoliškega tiska. Otvorili bodo katoliško moško učiteljske, ki ga bodo vodili šolski bratje; ženskih katoliških učiteljskih imajo Čehi že več. V Pragi bodo ustanovili »Pedagoško zvezo«, ki naj bi združila vsa učiteljska in katehetska društva ter vse katoliške vzgojevalne zavode. Ta zveza bo imela namen zavirati brezversko delovanje profesorjev na srednjih in visokih šolah ter učiteljev na ljudskih šolah.

Katoličanov na Ruskem je nekaj čez 12 milijonov; razdeljeni so na dvanajst škofij, ki je pa njih obsežnost velikanska. Mohilevska škofija sega od Baltiškega morja do Tihega oceana. Sveta stolica se trudi, da bi se ustanovila nova škofija za Sibirijo, kajti ondi so cerkvene razmere silno slabe. Duhovnikov primanjkuje, dasi so ondi dobro plačani. Ljudstvo je pobožno, po daljnjih stepah roma v mesto k sv. maši in zakramentom. Ako pomislimo na te reveže, potem še-le spoznamo, kako srečni smo v slovenski domovini!

Odlikovanje. Sv. oče so podelili prednici Marijine družbe v Zagrebu, gospej Elmi pl. Havas in učiteljici Mariji Jambrišak za zasluge na polju verske vzgoje križec »Pro ecclesia et pontifice« (za cerkev in papeža).

Državni tajnik sv. očeta, kardinal Merry del Val, je sprejel od japonskega mikado red vzhajajočega solnca. Ker Japonska pri papežu nima zastopnika, je izročil dotične znake japonski dunajski zastopnik ondotnemu cerkvenemu poslanstvu.

Rim. Meseca junija bodo imenovani nekateri novi kardinali. Med kandidati se naštevajo tudi jezuit P. Brandi, vodja znanega časopisa »Civiltà Cattolica«, dalje westminsterski nadškof Sili in saksonski princ Maks. Kardinal utegne postati tudi dunajski papežev poslanik Granito di Belmonte. — Dne 2. maja se je praznovalo v Napolju čudežno obnovenje krvi sv. Januarija. Obredi so se topot izvršili v cerkvi sv. Klare, kamor so prenesli posodico s krvjo v slovesnem

sprevodu. Čudež s krvjo, ki postane tekoča, se je ponavljal celo osmino. Število obiskovalcev omenjene cerkve se ceni na 20.000. — Dne 6. maja so bili sprejeti dunajski romarji pri svetem očetu. Ko je prebral tržaški škof, prevzvišeni g. Nagl, vdanostno izjavo, so se sv. oče ginjeni zahvaljevali ter podelili blagoslov cesarski rodbini, škofom ter duhovnikom, zlasti onim, ki poučujejo mladino.

Jezuiti na Kitajskem bodo odslej nosili redovno obleko. Od 16. stoletja naprej so se morali nositi po kitajski šegi; danes pa se je starokopitna država že toliko vdala modernemu vplivu, da redovna noša ne vzbuja nobenega nasprotovanja.

Zopet izreden dar kralja abesinskega — Menelika, določen za grob kardinala Massaia, ki je 35 let deloval kot apostol krščanskega napredka v Etiopiji. Menelik je pisal, da hoče Boga prositi, naj bi poslal zopet tako izvrstnega moža v Etiopijo, obenem pa je poslal dva prav lepa slonova zobova za grob kardinala Massaia, ki sta tem pomenljivejša, ker je nanja napisal lastnoročno primerno posvetitev.

Razstava cerkvenih oblik v Vatikanu je zaključena. Vrednost se je cenila na 300.000 lit. Sv. oče so določili poseben odbor, ki ima nalogo, da razdeli to jubilejno zbirko paramentov med revnejše cerkve.

New-York. Dne 3. maja se je končala celotedenska slovesnost, ki je bila namenjena proslavi stoletnice newyorške nadškofije in papeževi zlati maši. Za sklep se je priredil velikanski spreved, v katerem se je razvrstilo 60.000 oseb, med njimi zastopniki iz celotne Amerike s svetnimi ter cerkvenimi zastavami in z različnimi drugimi znaki. Enakega cerkvenega slavlja pač do sledj še ni bilo v New-Yorku.

Lepo je naredil saški kralj. V nedeljo, dne 10. maja je bil v Trbižu pri jutranji službi božji in se je vsedel v klop med druge ljudi. Kmalu nato je prišla neka ženska z dvema otrokoma in je pokleknila poleg klopi, v kateri je sedel visoki gospod. Ko je opazil ženo, je vstal, povabil jo v klop in se potem vsedel poleg nje. Še-le po sveti maši je izvedela žena, kdo je bil prijazni gospod, ki ji je napravil prostor v klopi.

Veliko zborovanje nemških katoličanov bo letos v Düsseldorfu ob Renu. Slavnostno lopo, ki bo v njej imelo prostora 10.000 ljudi, so že jeli graditi. Stroški za to stavbo, ki bo imela lepo kupolo, bodo znašali do 80.000 mark.

Smrt na prižnici. V mestecu Apatfalva na Ogrskem je imel župnik J. Szycó pridigo. Govoril je pol ure. Ko je končal z besedo »Amen«, — se je zgrudil mrtev na prižnici.

Velikomestno življenje. Mnogo vzpodbudnega, mnogo lepega in zanimivega, dosti mičnih zgledov krščanskega življenja in krščanskega prepričanja se nahaja po velikih mestih. A še žalostnejši so sadovi brezverstva, nenravnosti in pohujšanja. Ali ni žalostno za današnji prosvetljeni čas, če čujemo, da je bilo n. pr. na Dunaju lani 464 izvršenih, in 739 poskušanih samomorov!!

Portugalski kralj Karlos in prestolonaslednik, ki sta bila dne 1. februarja ustreljena na ulici v Lizboni, sta žrtev onih brezverskih nauk in načel, ki se širijo z vseučiliških stolic in segajo s svojimi posledicami med priprost narod. Veda brez Boga, brez trdnih, večnih resnic, rodi življenje brez Boga, brez vesti, vzgaja živalske ljudi, ki so sposobni izvrševati živalske zločine. — Vsi časopisi in ves izobražen svet obsoja s studom grozoviti umor; nedosledni so seveda v tem, da ne obsojajo onih, ki so s svojimi nauki posredno povzročili nečloveško dejanje.

Cesarja Menelika odposlanstvo so sprejeli sv. oče Pij X. dne 5. septembra v posebni avdienci. Poročali smo že svojčas, da abesinski cesar visoko spoštuje namestnika Kristusovega. Ko se je meseca oktobra mudilo odposlanstvo njegovo, broječe sedem visokih dostojanstvenikov, v Rimu, bilo je od papeža sprejeto z vsemi običajnimi častmi. V navzočnosti sv. očeta je prebral glavni poslanik vdanostno cesarjevo pismo, ki je imelo sledečo vsebino:

»Vzvišen si po imenu in poklicu, véliki apostol. Ti sediš na mogočnem prestolu in tvoja učeča beseda sega čez meje italijanske do vseh narodov. K Tebi, častitljivi oče, naslednik sv. apostola Petra, k Tebi, ki ne poznaš zvijačnosti in goljufije, me pošilja moj gospod in cesar v Etiopiji. Ti si temelj sv. cerkvi, ti si steber krščanstva, kakor je govoril naš Gospod Jezus Kristus Tvojemu očetu sv. Petru: »Ti si Peter, in na to skalo bom zidal svojo cerkev«. Zato pa me je poslal moj cesar k Tebi, da se ti poklonim, da ti poljubim posvečeno roko in da obiščem v imenu cesarjevem grobova sv. Petra in Pavla.

Krepost in moč apostolov prvakov, pa tudi Tvoja pomoč naj bo odslej vedno z mojim cesarjem Menelikom in tudi z mano!«

Sv. oče so odgovorili (po tolmaču):

»Srčno sem se razveselil, ko ste izrazili čutila vdanosti na podlagi sv. evangelija v svojem in v imenu kralja kraljev in etijopskega cesarja.

Kot oče vseh narodov na zemlji, podajam roko vsem in vabim vse, da bi jih priklical k luči resnice. S posebno ljubeznijo sem naklonjen velikemu cesarju etijopskemu, ker ga navdaja izredno spoštovanje do katoliške cerkve, ker priznava njeno moč, čast in božjo ustanovitev.

Draga mi je vaša navzočnost, da se morem zahvaliti velikemu cesarju, ker skrbno varuje moje misijonarje, da morejo oznanjevati v njegovem cesarstvu evangelij Jezusa Kristusa. Zagotovite svojega vladarja, da bodo dobri patri vedno hvaležni za varstvo, da ne bodo nikdar širili duha upornosti, zvijače in nepokorščine, ampak da bodo njegovemu ljudstvu pridigovali le nauk božji, ki je nauk usmiljenosti, ponižnosti, ljubezni in pokorščine . . . Sporočite svojemu cesarju, da želim božjega blagoslova njemu, cesarici, cesarskim princem in vsemu cesarstvu.«

Po domovini.

Duhovske zadeve v ljubljanski škofiji. Župnija Zaplana je podeljena župnijskemu upravitelju č. g. Ivanu Mihelčič; za župnika na Dobrovo pri Ljubljani je prišel č. g. Jož. Plantarič iz Št. Lamberta; za župnijo Reteče pri Škofji Loki je imenovan č. g. J. Meršolj, župnik pri sv. Katarini; župnik pri D. M. v Polju je postal č. g. J. Müller, doslej župnik pri sv. Heleni; župnija Št. Jošt nad Vrhniko je podeljena č. g. Jožefu Nagode, kapelanu na Trebelnem. Kot župnijski upravitelj na Trato je prišel č. g. Jož. Brajec. Premeščen je č. g. Ivan Sever iz Predoselj v Žužemberk. Stalni pokoj je dovoljen č. g. Ignaciju Kutnar, župniku na Bučki. Župnija Zlatopolje je podeljena č. g. J. Medvedu, kapelanu na Dovjem.

Izpremembe v tržaški škofiji. S 1. aprilom je bila ustanovljena šesta tržaška župnija sv. Vincenca, ki bo imela župnika in tri duhovne pomočnike. Od Nov. sv. Antona se ločita dva duhovna pomočnika, eden pa od jezuitske župnije. — Za upravitelja nove župnije je imenovan č. g. Rudolf Valensitz. — Č. g. Benkovič Jožef se je odpovedal župniji Gročana in je postal župni upravitelj na Golcu. — Č. g. Markič Matej, župnik na Golcu gre v pokoj in se naseli v Škocjanu. — Č. g. Štefan Bassa, dosedaj kaplan v Piranu, gre za ekspozita na Brdo pri Topolovacu. — Umrl je dne 5. aprila v Trstu č. g. Just Coronini, bivši

benediktinec, kaplan na Brdu. — Č. g. Ivan Vranjac gre v Dago za ekspozita. — Č. g. Jurij Paropat, dosedaj kapelan pri jezuitih v Trstu, je imenovan za župnega upravitelja v Verteneglio. — Č. g. T. Beacco, duhovni pomočnik v Milah, je premeščen v Trst k jezuitski cerkvi. — Cerkev sv. Jakoba v Trstu so jeli popravljati na občinske stroške.

Lavantinska škofija. Duhovske vesti. Č. g. Rudolf Raktelj, župnik v Radvanju, je postal župnik na Bizeljskem; kebeljski župnik č. g. Anton Kolar je dobil Št. Ilj pri Gradiču. Prestavljeni so kaplani: Adolf Gril iz Bizeljskega v Koprivnico, Ivan Ilc iz Šmarja pri Jelšah v Št. Pavel pri Preboldu, Sinko Franc iz Marenberga v Šmarje pri Jelšah, Bratušek Franc od sv. Miklavža pri Ormožu k sv. Juriju ob Ščavnici, Ivan Alt iz Št. Lenarta v Slovenskih goricah v Marenberg, Stuhec Franc od sv. Jurija ob Ščavnici k sv. Miklavžu pri Ormožu, Goričan Ivan od sv. Petra pri Radgoni k sv. Lenartu v Slovenske gorice.

Župnijski izpit so naredili č. g. kaplani: Janez Grobelšek, Jožef Lončarič, Albin Slavec in Alojzij Zamuda.

Odlikovanje. Preč. gospod stolni kanonik Andrej Kalan je dobil od sv. očeta čast in naslov hišnega prelata. Velečislannemu gospodu prelatu ob tem zasluženem odlikovanju iskreno častitam!

Tarnanje protestantovskega pastorja v Ljubljani. V letnem poročilu lutrovske verske občine v Ljubljani za leto 1906. toži pastor Hegeman, kako slabo je obiskana služba božja v lutrovski cerkvi, tudi »sv. pisemski pouk« je moral prenehati, ker ni bilo poslušavcev. Se pač moti pastor Hegeman, če pričakuje gorečnosti od nebriznih odpadnikov; če bi bili imeli veselje in smisel za cerkev in za versko življenje, pa bi ne bili odpadli. Katoliško cerkev zapuščajajo tisti, ki je niso vredni in ki tudi krivovernemu pastorju ne bodo delali ne veselja in ne nadlege v cerkvi.

Velik dobrodelnik v Kranju. Ivan Majdič je že med živimi razdelil lepe vsote v občekoristne namene. Tako je dobila Vincencijeva družba 80.000 K, mestni ubožni zaklad 20.000 K, dijaška kuhinja 10.000 K, društvo za varstvo otrok v Kranju 20.000 K, romarska cerkev v Velesovem 8.000 K in dijaško zavetišče misijonske družbe 8.000 K. V svoji oporoki je vrh tega še zapustil poleg manjših volil ubožnemu zakladu mesta Kranj 10.000 K, za nov tabernakelj v naši farni

cerkvi 8.000 K, dijaški kuhinji 2.000 K, usmiljenim sestram, da napravijo v Kranju podružnico, 4.000 kron. Zlasti je še omeniti, da je zapustil za monumentalni spomenik sv. Janeza Nep. pred sodnijo 36.000 K in za nagrobno kapelico 24.000 K.

Cerkveni rop na Višarjah. Neznani lopovi so počeli strašno opustošenje v božjepotni cerkvi ob času visokega snega. Kinč čudodelne podobe so raztresli satanski zlikovci po zakristiji in gostilni, pušice za milodare so odprli in pokvarili, vrata so vdrli in poškodovali; železnih vrat v zakristiji niso mogli razdejati, zato so prekopali zid. Vlomili so tudi v gostilniške in prodajalniške prostore ter odnesli kar je imelo kako vrednost. Očividno je moralo tatov biti večje število, ki so morali pleniti več dni. Škoda se še ne dá prečiniti.

Šest zlatih porok v jedni fari. V Colu pri Vipavi slavi letos šest zakonskih parov zlato poroko. Fara, ki šteje komaj 1000 duš, misli ta redki dogodek slovesno obhajati.

Župnijskim voditeljem »Dejanja sv. Detinstva«, ki so se oglasili za podobice in svetinjice, bodi s tem naznanjeno, da se bodo oskrbele nove podobice z besedilom, ki ga je odobril preč. knezoškofijski ordinarijat. Tudi so se nabavili novi klišeji, zato se delo zavlačuje. Tekom enega meseca bodo, kakor se zatrjuje, podobice na razpolago. Tiskajo se v Inomostu, kjer je osrednje vodstvo za označene potrebščine.

A. Čadež. škofijski voditelj D. sv. D.

Na Viču pri Ljubljani je umrl bogoslovec Hubert Petriček, bivši gojenec rimskega zavoda Germanika. Kot odličan Alojznik se je podal vsled podpore ljubljanskega knezoškofa dr. Ant. Bon. Jeglič-a v Rim ter se je ondi učil dve leti bogoslovja z veliko vnemo. Hudo prehlajenje ga je vrglo na smrtno posteljo. Ob smrtni uri je priporočil vse domače varstvu Marijinemu, duhovnike pa presv. Srcu Jezusovemu. Usmiljenka, ki je bila navzoča pri smrti njegovi, je izjavila, da še ni videla tako lepe smrti. K pogrebu so došli vsi ljubljanski gg. bogoslovci in mnogo duhovnikov.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. a) Ponoči med 4. in 5. junijem bodo moški častili presveti Zakrament v stolni cerkvi svetega Nikolaja. Molila se bode ura: Za sv. Binkoštni praznik. b) Na prevzvišeni praznik presv. Rešnjega Telesa se bodo tudi letos skupno udeležili vsi častivci, z gorečimi svečami šenklaške procesije. Prirčno vabimo tudi

druge može in mladeniče, da se v obilnem številu udeležite te procesije. c) Prosimo, da bi možje med procesijo glasno molili sv. rožni venec. d) Ponoči na praznik presv. Rešnjega Telesa t. j. 18. na 19. junija po bodo zopet moški izvanredno častili presveto Rešnje Telo tudi v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 28. ura: Za praznik sv. Rešnjega Telesa. e) Pred praznikom presv. Srca Jezusovega t. j. 25. junija, bodo vsi nočni častivci skupno eno uro molili presveti Zakrament v cerkvi presv. Srca Jezusovega od 9. do 10. ure. Molila se bode 3. ura, za ta praznik. — Cenjeni častivci, udeležite se tudi te ure v obilnem številu, zakaj ravno v današnjem času je zlo potrebno, da se pogosto zatekamo k presvetemu Srcu Jezusovemu.

* * *

Iz Ljubljane. Pomemben dan je bil za našo Ljubljano nedelja, dne 24. maja. Ta dan se je ustanovila v kongregacijski kapeli pri oo. jezuitih Marijanska kongregacija slovenskih gospa. Po prisrčnem nagovoru je prevzvišeni gospod knezoškof sprejel pred sv. mašo v kongregacijo častno število odličnih slovenskih gospa, ki so si stavile nalogo, da žive pod zastavo Marijino ter poneseo ljubezen do Marije izven kongregacijske kapele v svoje družine. — Popoldne je priredila nova kongregacija v Lichtenturnovem zavodu vedno lepo igro: »Lurška pastarica«. Igrale so hčerke gospa, ki so bile ta dan sprejete v kongregacijo. Igra je uspela nad vse dobro, saj so se pa tudi vse manjše in večje igralke trudile, da rešijo častno dano jim nalogo. Predstavi sta prisostvovala tudi prevzvišeni gospod knezoškof in prebl. gospod deželni glavar Šuklje. — Najnovejši kongregaciji, ki je stopila v življenje na praznik Marije Pomočnice kristjanov, želimo obilo blagoslova od Boga ter močnega varstva od nebeške Matere.

Iz Trbovelj. Dne 4. in 5. maja je naša družba priredila v čast 50-letnici lurške Matere božje romanje na Brezje in na prekrasni Bled. Navzoči sta bile tudi dve Marijini družbi iz Dobovca in Svibna. — Na hribčku pri Brezjah smo razvile našo krasno zastavo, pod katero smo korakale prepevajoč lavretanske litanije, do cerkve. V cerkvi so nas č. pater pozdravili, potem so bile pete litanije z blagoslovom in govor č. patra, potem spovedovanje. Drugi dan, 5. maja, smo imele skupno sv. obhajilo, potem so imeli č. g. Berlan lep govor. Po sv. opravi smo se odpe-

ljali na krasni Bled. Č. g. Strmšek so imeli na bleškem otoku sv. mašo in ginljivi govor od naše ljube nebeške Mamice. Najiskrenejša hvala vsem trem čč. gg. voditeljem za njih trud in skrb, ki so ga imeli z nami!

Cirkovce. Ni še dolgo odkar je dobila naša župna cerkev dva krasna kipa najsvetejših Src, ki ju je plačal neki dober župljan. Ona zelo dičita našo novo, lepo, prostorno cerkev. Možje, žene in otroci imajo nove stanovske zastave, tudi za mladeniče bo v kratkem gotova. Veselo je gledati to novo cerkveno lepoticje. Imeli smo tudi 7. in 8. sušca molitvene dneve vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa. Vsak dan sta bile dve sv. maši in pridige in slovesne večernice. Z dovoljenjem milostljivega knezoškofa smo lahko opravili ta dan velikonočno spoved, kar se je tudi zgodilo. Bila je skoro celi dan polna cerkev častivcev Jezusovih.

Mošnje. V praznik Oznanenja Marijinega smo imeli pri popoldanski službi božji spodbudno slovesnost: slovesen sprejem 8 novih Marijinih hčera. Pomenljivi sprejem so izvršili domači g. župnik s primernim govorom; spodbujali so vse pričujoče zlasti pa še Marijine hčere za skupno zadostilno sv. obhajilo vsako prvo nedeljo v mesecu. Zbranim družabnicam so nam pa naš skrbni dušni voditelj še posebno priporočili vestneje udeleževanje pri mesečnih shodih pa preziranje slabih tovarišij ter razposajenih zabav, zlasti plesa. Svoj vneti govor so g. župnik sklenili z iskreno željo in prošnjo, naj dobrotna Mati Pomočnica na Brezji kot posebna varhinja naše župnije varuje vso našo mladino ter vzbudi, pomnoži in utrdi po vsej župniji pravo vneto za dekliško Marijino družbo ter pogosteje preje-manje sv. zakramentov.

Iz vipavske dekanije. L. 1898. se je v trgu Vipava ustanovila prva Marijina družba naše dekanije. Od tedaj so se dekliške Marijine družbe po vseh duhovnijah naše dekanije, razun na Erzelju in v Št. Vidu, ustanovile. V Št. Vidu se zadnji čas tudi snuje dekliška družba. Reči moremo, da imamo najboljša dekleta vipavske doline sedaj zbrane pod Marijino zastavo. Njih četa, vneta za Marijo in vse dobro, je štela koncem 1907. leta 450 članic. To je gotovo lepo število, če se pomisli, da so imele Marijine družbe pri nas kaj težavno stališče. Saj tudi mladeničev do sedaj nismo mogli zanje pridobiti, kar se je po drugih dekanijah več ali manj posrečilo. Po nekaterih duhovnijah so se nasprotniki naravnost

zavzeli za to, da razbijejo Marijino družbo. Sramotili in zapeljevali so dekleta, da jih odvrnejo od družbe. A kljub temu moramo priznati, da splošno naše družbe prav lepo uspevajo. Razpadla je le Marijina družba na Vrabčah. Vzgledna ondotna družbena prednica je odšla v samostan, družbenice so se pa družbi izneverile, ker jim je bilo več za ples, kot za Marijo. Nesrečnice so pomilovanja vredne in želimo le, da družba na Vrabčah zopet kmalu oživi. Bog daj, da se vrla četa vipavskih Marijinih hčera v bodoče še pomnoži in da vsa vipavska dekleta spoznajo, kako varno in prijetno je živeti pod plaščem Marijinim!

Iz Podrage. Dne 5. marca t. l. je umrla tu 22-letna služkinja Marija Žgur, zgledna Marijina hči. V sedmem letu je zgubila mater, a izročila se je nebeški materi Mariji, kateri je ostala zvesta do zadnjega dihleja. Kjer je služila, je bila vsled svoje ponižnosti, delavnosti in lepega obnašanja priljubljena. Že itak slabotnega zdravja jo je napadla januarja huda želodčna bolezen, kateri se je pozneje pridružila še pljučnica, ki je končala mlado življenje. Sosestre so se polnoštevilno udeležile pogreba, opravila se je za njo družbena sv. maša in družbenice so odmolile eno uro pred Najsvetejšim za pokoj njene duše.

Fram pri Mariboru. Dekliška Marijina družba je kaj lepo obhajala lurški jubilej. Dne 25. sušca, onega znamenitega dne, ko je Marija sama potrdila resnico brezmadežnega spočetja z besedami: »Brezmadežno spočetje sem«, je uprizorila dekliška Marijina družba za isti dan pač najprimernejšo igro »Lurška pastirica« in sicer samo za ude obeh Marijinih družb. Družbena dvorana je bila polna. Dekleta so igrale veselo in navdušeno, gladko-glasno in jasno ter točno in naravno, da smo jih občudovali. Igro so dekleta ponovile še dvakrat in ljudi se je kar trlo v dvorani. Enkrat še ponovijo lepo igro v šoli, da jo vidijo vsi šolski otroci. Kako prijetno je, da ima družba svoj dom, svoje družbene prostore, kjer ima shode in razne prireditve. Naši družbeni prostori veljajo okoli 4000 K.

Od Sv. Lenarta nad Škofjo Loko. Tukajšnja dekliška Marijina družba je zopet izgubila eno družico iz svojih vrst. Umrla je namreč dne 23. januarja 20-letna Pavlina Debeljak. Pogreb je bil jako slovesen. Sodružice so jo z društveno zastavo spremile k večnemu počitku. Nosili so jo fantje iz Marijine družbe. Ranjka je bila prav poštena, pobožna in zvesta hči Marijina.

Naklo. Pred znamenjem g. Marije Ažman smo imeli tridnevno na čast luške Matere božje.

Od Sv. Lovrenca v Slov. goricač. Tudi pri nas imamo Marijino družbo mladeničev in deklet, radi beremo »Bogoljuba« in imamo marsikako duhovno veselje. 26. sušca je bila 14-letna Ivanka Arnuš sprejeta na smrtni postelji v Marijino družbo in je z lepo smrtjo sklenila nedolžno življenje.

Iz Preske. Do sedaj se še nismo nič oglašile, čeravno bomo prihodnjo jesen že obhajale desetletnico, odkar je ustanovljena pri nas Marijina družba za dekleta. Iz početka bilo nas je ogromno število. Zdaj pa se je nam družba zelo osušila. Poročilo se jih je v teku desetih let že 38 deklet, 7 jih je umrlo. Nekaj smo jih tudi poslali čez široko lužo srečo lovit. Z žalostjo poročamo tudi, da nam jih je huda burja odnesla nekaj v močvirje. Za Marijini jubilej t. j. 11. svečana smo se zbrale v polnem številu pred hišo umrle sestre 22 letne Jerice Kos, ter jo z društveno zastavo spremile v cerkev in potem na pokopališče k večnemu počitku. Na tiho nedeljo so priredila dekleta igro »Luška pastirica« v »Društvenem domu«.

Libušnje. — Marijina dekliska družba je s pomočjo cerkvenih pevcev priredila dve veselici, namreč dne 16. in 23. februarja. Mešani zbor je pel Gregorčičevo »Nazaj v planinski raj« in pa »Triglav«. Družbenice so predstavljale veselo igro v štirih dejanjih: »Kukavica modra tica ali boj za doto« in pa šaloigro v dveh dejanjih: »Pri Gospodu«. Bilo je pošteno predpustno razveseljevanje in razvedrilo za družbenice in za vse, ki se hočejo pošteno razvedriti. Pevski zbor, ki je prvič javno nastopil je pel v popolno zadovoljnost poslušalcev. Hvala pevcem, ki so pomagali pri slavnosti in jo poživili! Le srčno naprej! Igralke so igrale kakor bi bile doma na odru. Družbenice le naprej na tem potu! Ali ni lepša in koristnejša taka nedolžna zabava kot pa tisti pogubni plesi, ki mladino pokvarijo na duši in na telesu.

Begunje. — Gorenjsko. Tukajšnja dekliska Marijina družba je zopet nanovo oživela, odkar smo dobil novega gospoda župnika Jakoba Kleinđinstina. 29. marca so presvetli gospod knezoškof nad 40 deklet sprejeli med kandidatnje za Marijino družbo, 40 deklet je bilo pa že prej v družbi. 10. maja smo imele shod, na katerem so nam

č. g. župnik v krasnem govoru razložili društvena pravila. Umrta nam je ena sosestra. 4. aprila smo jo spremile z zastavo in gorečimi svečami na pokopališče. Blaga pokojnica Jožefa Trunk je bila dolgo časa bolna, a je potrpežljivo prenašala grozne bolečine, dokler je ni rešila smrt. Zato upamo, da se veseli pri svoji nebeški Materi.

Iz Sežane. Kako je na Krasu v verskem oziru je gotovo čitateljem »Bogoljuba« znano. Pokazale so zadnje deželnozborske volitve, da je Kras liberalen — pravzaprav ljudstvo je zapeljano. Vendar se j posrčilo v glavni središču Krasa ustanoviti Marijino družbo. In prvokrat gotovo prinaša »Bogoljub« vest ne samo iz Sežane ampak tudi prvokrat iz Krasa. Dne 8. decembra se je ustanovila dekliska Marijina družba, ki je prva na Krasu. 35 deklet je bilo sprejetih v družbo. Majhno število, kaj ne? A za Sežano — je veliko, zelo veliko. Sežana je ob glavni cesti, sedež uradov, v njej je vsak mesec trg, zdaj imamo pa še vojake . . . Nasprotstvo je grozno od strani brezvercev — celo starišev. Deklet iz Sežane same je v družbi prav malo, ker niso zato. 25. marca je bilo sprejetih nanovo šest deklet. Sedaj se oglašajo iz bližnjih farâ — Povirja in Štorij — in bodo čez par mesecev sprejete v sežansko Marijino družbo. Zanimivo pa je, da si je družba nabavila v teh par mesecih svojega obstanka že svojo zastavo. Da je pa družba to dosegla, zgodilo se je na prizadevanje blag. gospe glavarjeve Rebekove, ki je blago darovala. Delo zastave nas tudi nič ne stane, ker je zastavo delala gospodična Ivanka Rabič, članica družbe. Delo je vredno 200 K. Zastava je nekaj posebnega — na krasu je ne prekaša nobena. Blagoslovil jo je mnogoč. g. kanonik in dekan Sila iz Tomaja dne 12. aprila. Dekleta so zapela: »Marijino zastavo bom ljubila« . . . Za Vstajenje so že korakala dekleta v procesiji, belo oblečene za svojo zastavo. Celu sovražniki Marijini so govorili, da je bilo lepo — in bilo je res — hvala Mariji in sv. Alojziju, ki pomagata zmagovati.

Naklo. To je bil v resnici lep sprevod! Položili smo v mlado zemljo 4. majnika velevezornega šestnajstletnega mladeniča Vinkota Černilca, ki je zapustil starišem solze in živ spomenik mladini.

Iz Podbrezj. V petkih in nedeljah so shodi cel post pri Žalostni Materi božji na Tabru. Ljudstvo je začelo zopet bolj in bolj zahajati na staro božjo pot. Na cvetni petek pa smo imeli celodnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa. Ker je

bil ta dan shod na Tabru, smo slavili to slovesnost kar na podružnici. Počastili so nas tudi milcstljivi gospod knezoškofo, ki so neumorno pridigovali in spovedovali. Imeli so tudi slovesno sv. mašo, pri kateri je bilo dosti ljudstva od blizu in daleč. V petek popoldne pa so milostljivi gospod knezoškofo zopet odšli. Naj jim bo na tem mestu izrečena prizrčna zahvala od faranov.

Na Suhoru pri Metliki se je od 25. aprila do 3. maja t. l. obhajal sv. misijon. Vodili so ga čč. gg. Franc Kitak, Urban Nežmah in Gregor Flis iz družbe sv. Vincencija Pavlanskega. Udeležba je bila obilna ne le iz domače, temveč tudi iz sosednjih župnij. Obhajanih je bilo 1200. Nad vse veličastna pa je bila ob sklepu misijona slovesna procesija z Najsvetejšim, katero je vodil ob lepem vremenu mil. novomeški gospod prošt dr. Seb. Elbert z obilno asistenco. Tudi dekleta Marijine družbe niso zaostale, bile so v svoji narodni beli noši in z venci na glavi. Mladenci so pa svetili z voščeniimi svečami ob strani Najsvetejšega. Tako lepe in tolike procesije še ni videla suhorska župnija. Sklepni govor je imel domači rojak, preč g. kanonik Anton Žlogar iz Novega mesta, ki je v vznešenih besedah pojasnil poslušavcem zgodovino fare suhorske. — 50. jubilej, odkar je suhorska fara ustanovljena, se je obhajal 1. maja t. l. prav slovesno. Ta dan je bila župna cerkev do zadnjega kotička natlačena. Cerkveno opravilo je imel domači župnik veleč. g. Jak. Pavlovčič z asistenco metliških gg. kaplanov. Slavnostni govor je pa imel, ker je bil ravno sv. misijon, č. g. Gregor Flis, ki je poslušavcem pojasnil, kako imenitna je 50-letnica v človeškem življenju.

Vabilo k slavnosti, kojo priredi v svojih prostorih dekliška šola »Elizabetišče« v Tomaju v proslavo petdesetletnice prikazanja brezmadežne Device Marije v Lurdu in objednem zlate maše sv. očeta Pija X., dne 28. maja, oziroma 28. in 30. junija t. l. Začetek ob 4. uri popoldne. Vstopnina 40 h, sedež I. vrste 1 K, II. vrste 60 h. — Preplačila se hvaležno sprejemajo za novo stavbo jubilejne gospodinjske šole v »Elizabetišču«. Vspored: I. Pesem: »Lurška Mati božja«. — II. Prolog, govori Mlekuš Adela. — III. »Lurška pastirica«, igrokaz v petih dejanjih. — IV. Pesmi med posameznimi dejanji: 1. »Večerni zvon«, Hladnikova; 2. »Kje dom je moj«, Skraupova; 3. »Mladosti ni«, Laharnarjeva; 4. »Oj hišica očetova«, Hribarjeva; 5. »Dekle in lilija«, Foersterjeva. — V. »Slava Piju X.«, slika z dekla-

macijama, govorita Cigoj Anica in Čefuta U. Kristina. — VI. Papeževa himna. — VII. po dovršenem sporedu sledi šaljivo srečkanje z raznimi dobitki. Srečke se prodajajo po 10 h. — K obilni udeležbi vabi uljudno »Elizabetišče«.

Lahovče pri Cerkljah. Naša prijazna cerkev v Lahovčah je posvečena sv. Florijanu, ki smo ga letos praznovali posebno slovesno. Zjutraj smo imeli slovesno peto sv. mašo in šmarnice, ob osmih pa je prišla procesija iz Cerkelj. Po drugi sv. maši pa nam je napravila cerkljanska dekliška Marijina družba izredno veselje. Predstavljala je nam igro sv. Elizabeta, ki kaže toliko ljubezen do ubogih revežev, kakor tudi do svojih preganjavcev. Igralke so svoje vloge izvrstno rešile in so nas presenetile s svojim izbornim nastopom, ravno tako tudi pevke s času primernimi ljubkimi pesmicami.

Iz Ljubljane. Krasni majnik! Najlepše se razcvitajo nežne cvetlice, pa še lepše se je razcvetela v nebeškem vrtu nam priljubljena, nepozabljena, usmiljena sestra Jožefa Šoba, ki je preminula dne četrtega maja v tukajšnjem »Leonišču«. Spustili smo sicer njeno telo v hladen grob, a duša se je preselila v raj, kjer ne mori neusmiljena jetika, katera je naši dobri sestri v dvaindvajsetem letu ugasnila mlado življenje. Živela je na tihem kot vijolica pod grmom. V dolgi, mučni bolezni, ki je trajala že deveti mesec, prejemajoča sv. zakramente, je mirno in vdano v božjo voljo prenašala svoje boleti. In smrt jo je združila z zaželjenim Ženinom. Sveta obljuba, katero je storila na bolniški postelji, je dragocen biser, s katerim si je ovenčala dušo predno se je podala na nebeško ženitovanje.

Iz Dragatuša. V najblažjem spominu nam ostanejo dnevi sv. misijona, ki se je začel dne 24. aprila in je trajal do dne 2. maja. Ravno ta dan smo obhajali tudi 50-letnico, odkar obstoji naša fara. Iz tega povoda so prišli tudi prečastiti gosp. dekan iz Semiča in so darovali slovesno sv. mašo. Sv. misijon sta vodila čč. gg. misijonarja iz Ljubljane oo. Jezusove družbe P. Janez Kunstelj in P. Engelbert Rakovec, za kar jima boji najiskrenejša zahvala.

Borovnica. Čast, komur čast! Pa prav res so se postavili borovniški župljani na belo nedeljo. Ni bila nova maša, a vendar se je zbralo toliko vernega ljudstva pred župnišče, da se je kar trlo: Deklice, mladenke v belih oblačilih, z venci na glavi, čvrstih mladeničev, mož in žena dolge vrste. Prišli so vsi držec v rokah sveče.

da slovesno ponese podobi Brezmadežne in svetega Jožefa v sprevedu v svetišče. Lep prizor! Ganljivo je bilo, ko so belo oblečene devoyke iz Marijine družbe vzdignile krasen kip Brezmadežne in ga na ovenčanih nosilih spremljale v cerkev. Sv. Jožef pa je bil v spremstvu mladeničev, Marijinih družabnikov. Med veselimi popevkami se je uvrstilo pobožno ljudstvo v dolgem sprevedu za duhovščino. V cerkvi se je izvršilo blagoslovljenje kipov ob navzočnosti sedmerih duhovnih gospodov. Nato je stopil na prižnico č. g. profesor dr. M. Opeka, ki je v jedrnatem in pristrčnem nagovoru vernikom priporočal, naj hodijo k Mariji in njenemu deviškemu ženinu sv. Jožefu prosit za dar žive vere in goreče molitve, pa za dar vdanosti v voljo božjo. Slovesnost se je zaključila z zahvalno pesmijo.

Na Breznici so 28. aprila pokopali mladega kapelana planinskega č. g. Bizjaka. Komaj je začel delovati v vinogradu Gospodovem, pa ga je zatrla kruta smrt. Pogreba se je udeležilo 22 gospodov tovarišev, šolska mladina, Marijina družba, požarna bramba in mnogo ljudstva. Naj počiva v miru!

Dekliška Marijina družba v Križankah v Ljubljani je imela prvo nedeljo meseca aprila slovesen dan. Lepi četi Marijinih otrok se je pridružilo 11 tovarišic, ki jih je sprejel v družbo veleč. g. stolni kanonik J. Sušnik ob azistenci g.

voditelja in č. g. P. Vaerijana. V jedrnatem nagovoru je g. kanonik priporočal ponižnost kot temelj vseh čednosti. Družba šteje sedaj 250 članic, ki se vestno udeležujejo vseh shodov. Nekaj tovarišic se je šlo poklonit tudi nebeški Zaščitnici v Lurd, med njimi prednica gdč. Kačarjeva. Prvo nedeljo v majniku smo se spominjali zlate maše sv. očeta Pija X. Družbenice so v ta namen darovale 124 K, ki so se poslale na pristojno mesto.

Knittelfeld na Štajarskem. Tudi v našem nemškem mestu smo imeli sprejem v Marijino družbo na praznik čistega spočetja D. M. Me imamo svoj dom pri usmiljenih sestrah, in smo jako rade ondi, ker smo v posebno dobrem varstvu. — Iz Rodika, svojega domačega kraja, slišim pa kaj žalostne reči. Da bi se vendar vrnili moji rojaki k boljšemu življenju! Naj bi se tudi po Primorskem Marijine družbe v velikem številu razširile!

Sv. Peter v Savinjski dolini. Za župnika pri sv. Petru v Savinjski dolini je imenovan č. g. dr. Jož. Jančič, dozday provizor ravno tam, za župnika pri sv. Bolfanku pri Bišu pa č. g. Jožef Vodošek, kaplan v Št. Pavlu pri Preboldu. V Žalec pride za kaplana g. dr. Maks Vraber iz Vidma ob Savi, na Videm pa pride g. Leopold Kolenc s Sobote.

Drobtina.

Saj se ne zmodré. Nov slučaj pretresljive smrti se je pripetil v Stuben na Koroškem. Predpustno nedeljo so imeli ognjegasci ples. Med plesom se je naenkrat zgrudila 31 letna dekla Berta Vran, doma iz Blatograda. Navzoč je bil sicer tudi en zdravnik, ki pa ni mogel drugega storiti

nego potrditi, da je smrt nastopila vsled otrpjenja srca. Mladenka je preveč razburjeno plesala, kakor je zatrjeval zdravnik, obenem je bila pa tako utesnena in čez pas zažeta, da so se na životu poznali vtiski trakov. — Torej nova žrtev plesa in nespametne mode.

Šola sv. pisma.

V. = vprašanje, O. = odgovor.

Odgovori na vprašanja 3. naloge.

Najprej mora uredništvo izraziti svoje veselje nad tem, da so odgovori na vprašanja 3. naloge skoro vsi prav dobri; le to še želi, da bi se jih vedno več poprijelo tega dela. Nadalje tudi pohvalno omenimo, da je stopila

v kolo reševalcev naših nalog Marijina družba pri sv. Heleni.

Danes postavimo v list kot rešitev 3. naloge kar odgovore Marijine družbe v Tržiču, ki se nam zde nekako najboljši; zato dobi tudi nagrado.

V. 1. Katere resnice sv. vere so s temi besedami potrjene?

O. S temi besedami sv. pisma so potrjene sledeče resnice: Jezus Kristus je res trpel ob času Poncija Pilata in je bil križan, umrl je, bil je v grob položen, šel je pred pekel, tretji dan je od mrtvih vstal.

V. 2. Ob kateri uri približno je vstal Jezus iz groba?

O. Ura Gospodovega vstajenja nam ni znana. Sv. pismo nam pove, da je Jezus vstal v nedeljo zjutraj, zgodaj, pred solničnim vzhodom. V tem letnem času bi to bilo približno ob 4. uri zjutraj.

V. 3. Komu se je Jezus najprej prikazal, ko je bil vstal iz groba?

O. Sv. evangelij nam pove, da se je Jezus po vstajenju najprej prikazal Mariji Magdaleni. Verjetno pa je, da je še prej obiskal svojo deviško mater Marijo.

V. 4. Kako so bile osnovane rimske straže?

O. Rimske straže so bile osnovane podobno kakor so dandanes naše vojaške straže. Oddelek oboroženih vojakov, katerim je poveljeval častnik, zasedel je prostor, katerega je bilo zastražiti. Zveličarjev grob je stražilo 12 ali 16 mož, katerim je poveljeval stotnik Petronij. Napravili so si poleg groba šotor in stražili.

V. Obkorej so stražniki naznanili duhovnikom v templu, da je Jezus od mrtvih vstal?

O. Stražniki so zjutraj po solničnem vzhodu naznanili duhovnikom v templu, da je Jezus od mrtvih vstal. To bi utegnilo biti približno okoli 6. ure zjutraj.

Pripombe uredniške k tem odgovorom: k 1. odgovoru bi mogli še dostaviti, da so angeli stregli Zveličarju pri vstajenju in označevali ga dobrim ljudem; da je imel Gospod Jezus pravo pa poveljano telo — „Da je šel pred pekel“, se pa samo iz teh besed ne da sklepati; pač pa v zvezi z drugimi izreki svetega pisma.

K 2. odgovoru so dali razni reševalci različne odgovore; večina je pač tega mnenja, da se je vstajenje izvršilo med 3. in 4. uro v nedeljo zjutraj; nekateri pa pravijo, da je Gospod vstal kmalu popolnoči. Kaj je bolj verjetno?

Gotovo je le dvoje: da je bilo zjutraj v nedeljo, in pa da je bilo nekako do štirih, ko je Magdalena prišla h grobu, že vse skončano. Mogoče je sicer, da so se vsi ti dogodki hitro vršili, in tako bi čas one ure od 3 do 4. zadoščal; vendar pa tudi druga misel ni brez podlage.

Odgovori k 3. vprašanju se vsi vjemajo. — K 4. vprašanju se mora odgovor naslanjati na to, kar sploh vemo o rimskih stražah, in potem sklepamo, da je bila tudi straža pri Jezusovemu grobu tako sestavljena. Rimske straže so bile ali dnevne ali nočne. Noč so delili v štiri dele; prva noč od 6. do 9.; noč spanja od 9. do 12.; polnoč od 12. do 3.; in petelinov klic od 3. do 6. V poletnem času so bile nočne straže krajše, le po dve uri dolge. Oddelek vojakov za eno postajo je bil močan 12 ali 16 mož; od teh so trije ali štirje čuli in stražili en del noči, drugi so pa bili v bližini kje pripravljeni za odmenjavo in za pomoč v sili. — Ako primerjamo besede sv. evangelija med seboj, smemo reči, da so prišli stražniki okrog 6. ure zjutraj v tempel povedat duhovnikom, kaj se je zgodilo. Magdalena in njena tovarišica Marija sta prišli še v mraku h grobu, druge pobožne žene so prišle nekoliko pozneje, ko je solnce vzhajalo; če prištejemo čas, kar so se mudile pri grobu in pot nazaj v Jeruzalem, bo že lahko okrog 6. ure, in prav tačas so prišli tudi stražniki v tempel. Najprej so šli v vojašnico povedat Pilatu ali njegovemu namestniku; iz vojašnice pa so šli v tempel, ki je bil tikoma zraven Pilatovega grada. To je bilo nekako ob času vsakdanje jutranje daritve.

Imena reševalcev: Marija Pesko, Vrblje; Franc Kranjc; Marija Plohl v Koračicah; Jožef Gale, Ravno brdo; Marijina družba pri sv. Heleni; Roza in Marija Jemec, Dolsko; Mana Kristanc, Moše; Katika Janc, Vrblje; Andrej Dolinar, Škofja Loka; Marija Kastelic, Ljubljana; Ivana Mekinda, Cerknica; Jakob Caf, Zavrh; Frančiška Primc, Šmarje.

4. naloga.

V. 1. Primerjajte med seboj dogodke, ki so se po besedah sv. pisma godili ob Jezusovem rojstvu — sv. večer, ob Jezusovi smrti — veliki petek in ob Jezusovem vstajenju — veliko nedeljo, in povejte, kaj je pri teh dogodkih podobnega, kaj različnega?

V. 2. Kakšne lastnosti ima telo vstalega Zveličarja? Kakšna bodo telesa ljudi po vstajenju?

V. 3. Huda kazen zadene vojaka, ki zaspi na straži; zakaj se torej niso bali stražniki Jezusovega groba praviti očitno okoli, da so na

straži pri grobu zaspali; zakaj jih Pilat zato ni kaznoval?

V. 4. Kolikega pomena je vstajenje Gospodovo za naše versko življenje?

Nove knjige.

Venec pobožnih molitev in svetih pesmi za očitno in domačo službo božjo. Spisal Lavrencij Herg. Osmi pomnoženi natis. V Mariboru 1907. Eden med slovenskim ljudstvom najbolj priljubljenih molitvenikov in zato tudi najbolj razširjen je Hergov »Venec«. Prvi del obsega molitve za cerkev in dom, ima obširni nauk o namenu in odpustkih mnogih bratovščin. Zaradi svoje izborne vsebine in obsežnosti (375 strani) in oblike ga naročujejo najrajši žene in dekleta. Drugi del »Venec sv. pesmi« je pa v slovenski slovstveni zgodovini nekaj posebno imenitnega. Osmi tatis te pesmarice ni več od rajnega pisatelja Herga, ampak nekako v njegovem smislu povsem na novo predelana in prirejena pesmarica. Odlični pisatelji skoro vseh slovenskih škofij so žrtvovali mnogo truda in časa, da so priskrbeli v tej zbirki slovenskemu ljudstvu lepe, poljudne nabožne pesmi v pravilni besedi in lepi obliki. Po tej pesmarici se naj edinost vseh slovenskih škofij pokaže kakor poprej v skupnem besedilu najnavadnejših molitev, tako tukaj v pobožnih pesmih. Edinosti pa si ne mislimo tako, da bi naj povsod vse te ali samo te pesmi peli, ampak tako, da odslej vsakdo sprejme pesmi v tej obliki; če mu pa ni všeč ta ali druga pesem, naj je več ne prenareja.

V novi zelo obsežni pesmarici, ki obsega bližje 600 pesmi, bo vsakdo našel lepih in pesniško dovršenih pesmi. Pesmarica ima spredaj pregledno kazalo, ob koncu pa lepo sestavljene začetne vrste v abecednem redu. Na ta način se lahko najde kmalu vsaka pesem. Črke je vzela tiskarna nekoliko manjše, ker drugače bi ta množina pesmi morala imeti preveliko in nerodno obliko. Pevke in orgljavci bodo novega »Venca« gotovo zelo veselili. Cena prvega in drugega dela skupaj vezanega je 3 K 50 v., vsak del za se

vezan stane 2 K. Poština znaša za iztis 20 v. Naroči se lahko pri tiskarni sv. Cirila v Mariboru, pri Katoliški Bukvarni v Ljubljani in pri drugih knjigotržcih.

Družbine bukvice za dekleta, ki so pri dekliški ali križevski družbi in tudi za druge pobožne ženske. Spisal Jožef Rozman, pokojni konjiški župnik. Trinajsti natis. V Mariboru 1908. V rokah imamo molitvenik, ki pa ne potrebuje posebnega priporočila, kajti ime Rozmanovo slovi po celi slovenski domovini in trinajsti natis knjige je za njo najlepše priporočilo. Molitvenik ima sedaj mnogo lepšo obliko, kakor poprej. Besedilo premišljevanj, nauk in molitev se je popravilo, pesmarica se je popolnoma sedanjim potrebam priredila in pomnožila. Ker so dekleta celi čas, ko je knjiga pošla, zelo povpraševala po njej, naj dušni pastirji sedaj opozorijo posebno Marijine družbe na ta odlični molitvenik. Dobiva se vezan po 3 K v trgovini tiskarne sv. Cirila v Mariboru, pri Katoliški Bukvarni in pri drugih knjigotržcih.

Veselo znamenje. Poleg mnogoštevilne udeležbe romarskega potovanja v Lurd je veselo znamenje, da se Slovenci z vsem zaupanjem oklepamo svoje nebeške Matere, tudi to, da je vse s tolikim veseljem seglo po knjigah, ki govorijo o Lurdu. Šmarnice »Lurški majnik« so se natisnile v 1500 izvodih, kateri so bili v dveh mesecih razprodani; »Katoliška Bukvarna« nima sedaj nobenega izvoda več na razpolago. Sedaj se dobi samo še druga Lasaer-Marešičeva knjiga »Lurški čudeži«, ki obširno, vestno in prepričevalno popisuje nekatera nenadna lurška ozdravljenja. Knjiga obsega okoli 500 strani in se dobi v Katoliški Bukvarni v Ljubljani po znižani ceni 1 K, s poštino vred 1 K 30 v. Tudi ta knjiga bo kmalu pošla; kdor si jo misli naročiti, naj to takoj stori in si naroči knjigo za mal denar, s katerim niso pokriti niti tiskarniški stroški.

Odpustki meseca junija 1908.

5. Petek. I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in svetemu obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen sv. očeta; udje bratovščine presv. Srca Jezusovega morejo dobiti popolni odpustek proti navadnim pogojem danes, če se ga ne bodo udeležili prvo nedeljo.

7. Nedelja. Binkoštna. I. v mesecu. Udom rožnivevske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. R. Telesom. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir, Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, kakor I. petek.

13. Sobota. Sv. Anton Pad. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

18. Četrtek. Praznik presv. Rešnjega Telesa; 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmo sveto obhajilo in gredo za procesijo. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa danes ali med osmino v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

19. Petek. Zv. Mihelina. — Tretjerednikom popolni odpustek, kakor 13.

24. Sreda. Sveti Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 13. t. m.; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor prvi četrtek; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine Srca Marijinega.

26. Petek. Praznik presv. Srca Jezusovega. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jezusovega; b) udom bratov. presv. Srca Jezusovega danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom molitvenega apostolstva.

29. Ponedeljek. Sv. Peter in Pavel, apostola. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 24. t. m.; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 24. t. m.; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more obisk v bratovski cerkvi izpremeniti v drugo dobro delo; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom bratovščine za uboge duše v vicah, danes ali v osmini.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče in vredna proslava njih zlate maše — Naša mladina. — Skrb za izseljence. — Katoličani na Francoskem. — Razmere na avstrijskih vseučiliščih. — Misijoni.

Zasebne zadeve: Mladenič, da bi ga ne pokvarila vojaščina. — Dve Mar. družabnici za telesno zdravje, dušni mir in duhovni napredek. — Bolna mati za zdravje. — Za blagoslov v hiši in mir v družini. — Neki ljudje, ki so si v nasprotju. Dekle za ponižnost in stanovitnost v dobrem. — Nekdo, da bi srečno dosegel svoj končni cilj, večno zveličanje — Dve osebi za izpreobrnjenje — Dva brata, da bi dosegla milost spoznanja. — Služkinja, da bi dobila primerno službo, v kateri bi mogla vršiti kščanske dolžnosti — Grešnik za pravo spoznanje in dobro spoved. — Umobolna mati. — Neka oseba za srečno skušnjo.

Darovi:

Za razširjanje sv. vere: Po č. g. katehetu Zajcu v Škofji Loki 86 K.

Za najpotrebnejše misijone: Neimenovan 10 kron; P. G. iz Kranja (v zahvalo za dušne in telesne milosti) 10 K; neimenovan 2 kroni.

Za šolo v Aleksandriji: Neimenovan 5 K.

Za odkup zamorske deklice v Afriki, ki naj dobi pri krstu ime Frančiška: Iz Loškega potoka po č. g. K. Škulju 40 K.

Za odkup poganskega otroka, ki naj dobi pri krstu ime Jožef-Marija in ki naj bi morebiti postal duhovnik: Neimenovana 30 kron.

Za stradajoče Afrikance: Neimenovan 5 K.

Za «Dejanje sv. Detinstva»: Č. g. Bertold Bartel, kaplan v Kostanjevici 10 K; č. g. Fr. Juvan, kaplan v Brezovici 18 K; č. g. Ciril Zamar, kaplan v Solkanu pri Gorici 29 K 50 vin.; č. g. Fr. Gabršek, kaplan v Vipavi 21 K 40 vin.; č. g. župnik Jožef Laznik, zbirko iz Polhovega Gradca 26 K; po č. g. J. Petriču, kaplanu pri Sv. Petru v Ljubljani 120 K 65 vin. (V tej svoti je všteta tudi po K. Starmanu iz Preske poslana zbirka v znesku 22 K 18 vin.) Č. g. Karol Čigon, vikar v Vojsčici 6 K; družina Goetzova v Ljubljani 1 K 60 vin.; č. g. Gustav Koller, župnik v Podragi 3 K 50 vin.; č. g. Jožef Žagar, župnik v Pečah 100 kron kot volilo umrle Terezije Kovše po prečast. gosp. župniku Matiju Mrak (Bohinjska Bela); župnijski urad sv. Jakob ob Savi 7 K 20 v.; po g. Frančiški Dolžan v Kranju 70 K.

(Dalje prihodnjšč.)

Mesečni koledar za junij 1908.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. pr. R. T.		Raz. slovesnosti	
		ljubl. škof.	lavant. škof.		
1 2 3 4 5 6	Ponedelj. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Juvencij, mučenec Marcelin in tov., mučenci Klotilda, kraljica Frančišek Kar, spozn. Bonifacij, škof-muč. † Bertrand, škof	Ljublj. uršulinke Škocijan p. Dobravi Soteska Škocijan p. Turjaku Ježica Mirna peč	Sv. Anton v Slov. goricah Ljutomer Sv. Jurij na Ščavnici	Birmovanje in kan. vizi- tacija v Ljublj. škofiji: 19.—21. Novo mesto. 14. Posvečevanje nove cerkve na Viču pri Ljub- ljani.
7 8 9 10 11 12 13	Ned. Pond. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Binkošti Binkoštni ponedeljek Primož in Felicijan, muč. † Marjeta, kraljica Barnaba, apostol † Janez Fak, spozn. † Anton Padovanski, sp.	Planina p. Vipavi Grčarice Ajdovec Črni vrh nad Idrijo Lučine Vrhpolje p. Vipavi Štanga	Sv. Peter pri Radgoni Kapela pri Radincih Sv. Križ pri Ljutomeru	
14 15 16 17 18 19 20	Ned. Pond. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	1. po bink. Presv. Trojica Vid, Modest in Krescemija, m. Frančišek Regij, spozn. Adolf, škof Presv. Reš. Telo; Fel. in Fort. Nazarij, škof; Gervazij in Prot. Prot, muč.; Silverij, papež	Št. Vid p. Zatičini Št. Vid p. Ljubljani Št. Vid p. Vipavi Topla Reber Št. Vid p. Cerknici Želumlje Preserje	Mala Nedelja Veržej Marenberg Remšnik Brezno Muta	
21 22 23 24 25 26 27	Ned. Ponedelj. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	2. po bink. Alojzij , spozn. Ahacij in muč. Eberhard, škof <i>Rojstvo Janeza Krstnika</i> (Kres) Viljem, opat <i>Presv. Srce Jezusovo</i> † Hema, vdova; Ladislav, kralj	Kover Škofjaloka — župn. Trata Preska Zasip Vojsko Dragatuš	Pernice Sv. Ožbalt Sopota Sv. Jernej Šmarje Sv. Jurij ob južni žel.	
28 29 30	Ned. Pond. Torek	3. po bink. Leon II. , papež Peter in Pavel , apostola Spomin sv. Pavla apostola	Črnomelj Ljublj. Sv. Peter Radeče na Dol.	Ponikva	

Stanje vlog 31. dec. 1907
čez 12 milijonov kron.

Preje: Gradišče št. 1,
sedaj: Kongresni trg
št. 2, I. nadstr.

Denarni promet 31. dec.
1907 čez 64 milj. K.

Lastna glavnicia K 252.865-93.

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

Ljudska posojilnica

sprejema hranilne vloge vsak delav-
nik od 8. ure zjutraj do 1. ure po-
poldan ter jih obrestuje po $4\frac{1}{2}\%$ brez kakega odbitka, tako, da
sprejme vložnik od vsacih vloženih
100 K čistih 4 K 50 h na leto.

Stanje vlog 31. dec 1907: K 12,840,337-11 - Denarni promet v letu 1907: K 64,812.603-92

*Hranilne knjižice se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se obrestovanje kaj prekinilo
za nalaganje po pošti na poštnohranilnične položnice na razpolago.*

V Ljubljani, dne 31. decembra 1907.

Dr. Ivan Susteršič,
predsednik.

Josip Siška, stolni kanonik
podpredsednik.

Odborniki:

Anton Belec,
pos., podjetnik in trg. v St. Vidu n. Ljublj.

Fran Povše,
vodja, gračak, d.ž. odbornik, drž. in dež. posl. itd.

Anton Kobi, Karol Kauschegg,
pos. in trgovec Breg pri B. veleposeselnik v Ljubljani.

Matija Kolar, Ivan Kregar,
župnik pri D. M. v Polju, svet. trg in obrt. zb. v Ljubljani

Frančišek Leskovic, Ivan Poljak ml.,
bišni pos. in blag. Lj. pos. tovarnar

Karol Poljak, Greg. Silbar,
tovarn. in pos. v Ljubljani župnik na Rudniku.

Razpošiljanje blaga na vse kraje sveta! Najcenejša, največja eksportna tvrdka!

Prosim, zahtevajte veliki cenik, ki se pošlje zastonj in — poštine prosto! 149

H. Suttner, urar v Ljubljani, Mestni trg

priporoča svojo veliko, **švicarskih ur**
izborna zalogo finih **briljantov, zlatnine in srebrnine** v veliki izberi po nizki ceni.

„Pri solncu“ za vodo.

Priporočam prečistiti duhovščini in slavnemu občinstvu svojo veliko zalogo najboljših umetnih cvetic, šopkov za cerkveno in domačo porabo, nagrobnih vencev s trakovi, ter venčkov in šopkov za neveste.

Istotam so v zalogi vse potrebščine za krojače in šivilje, dalje rokavice, nogavice in kravate najboljših vrst, različne srajce, mnogo belega perila itd. Vežanje cvetic in šopkov točno in po najnižjih cenah. Za kupčevalce na debelo najnižje cene.

Za obila naročila se priporočam 150

Katinka Widmayer

„Pri solncu“ za vodo v meščanski palači.

Prečistiti gg. novomašniki znižane cene.
Točna postrežba. Nizke cene.

Zahtevajte zastonj

in poštine prosto moj veliki, bogato ilustrirani glavni katalog z okoli 3000 slikami vsakovrstnih niklastih, srebrnih in zlatih ur in vseh vrst solidnih zlatnin in srebrnin, glasbil, usnjatega blaga, kadilnih priprav po **izvirnih tovarniških cenah.** 129

Niklasta remontoarka	K 3—
Sistem Roskopf patentna ura	4—
Švicarska originalni sistem Roskopf patent	5—
Registrirana „Adler Roskopf“ nikljasta remont. na sidro	7—
Srebrna remontoarka „Gloria“ kolesje, prosto	8-40
Srebrna remontoarka, dvojni pokrov	12-50
Budilka	2-90
Kuhinjska ura	3—
Schwarzwaldska ura	2-80
Ura s kukavico	8 50

Za vsko uro 3 letno pisмено jamstvo — Brez rizike. Zamena dovoljena ali denar nazaj.

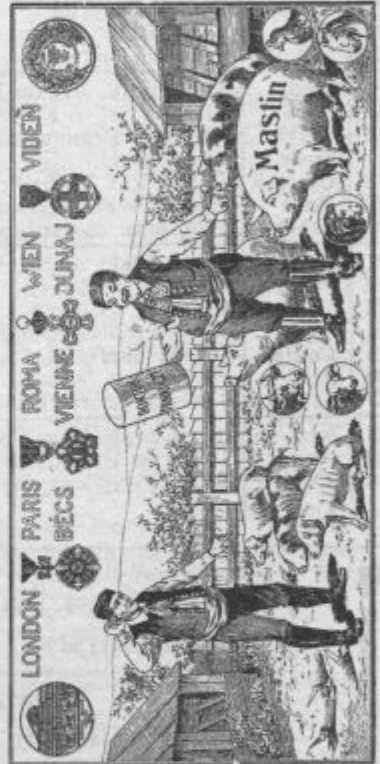
Prva tvornica za ure v **Mostu** 129

Jan. Konrad

c. in kr. dvorni dobavitelj v **Mostu št. 927.** (Češko.)

Mastin

Pipe iz bruyere-lesa

Prijetno in suho kajenje zato nedosežna glede čistote in dobrega okusa. 128

Prima izdelek iz pristnega nepokvarjenega bruyere-lesa. —

Gladka glava z zelo upognjenim bruyere-odlivom, cevka iz višnjev. lesa z roženim ustnikom in cevjo, ča 21 cm dolg K 1-50; ista s popolno izrezli. bruyere-glavo K 1-80. Največja izbira kadilnih potrebščin, se dobi v mojem ceniku, ki se pošilja zastonj in poštine prosto. — Dobi se pri c. kr. dvorn. založniku

Hanns Konradu

razpošiljalnica
v **Mostu (Brüx) št. v. 928. (Češko).**
Zahtevajte v lastnem interesu moj bogato ilustrirani cenik z nad 3000 slikami zastonj in poštine prosto.

Ivan Kregar

pasar in izdelovatelj cerkve-
nega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta št. 15

(blizu Alojzevišča).

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali last-
nem načrtu v poljubnem slogu. — Staro
posodo popravi in prenovi, posrebrni in
pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelo-
vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja
Čebaškeka izvršil je za stolno cerkev
ljubljsko krasen, bogato pozlačen in
ornamentiran lesteneč v renesanč-
nem slogu. 2796

Lira-
kolesa

Najboljše kolo sveta!
Nedvoježno glede kakovosti in izpeljave.

Izbore, materiala, lično delo,
silno lahka vožnja so znak
znamke **Lira**. Jamstvo
3 leta. Nizko cene.

Carine prosto
od svete vstopišči.

Zahtevajte kos bravce tega
lične zastoj najnov. cenik.

Zastojniki se iščejo.

Rihard Ladewig
Prenzlau. 716
Postfach 256.

2798

A. Lukić

Ljubljana, Pred škofijo št. 19.

Priporoča svojo bogato zalogo
**narejenih oblek za gospo-
de, dame, dečke in deklice.**

Blago le iz prvih tovarn. Cene nizke.

Paramente

je mogoče kupiti **po ceni in ugodno le**
direktno pri firmi 2691

Josip Neškudla

protokolirana veletrgovina in tovarna v
Olomuou (Morava).

Priporoča po zelo nizkih cenah bogato vezane paramente
v vseh barvah in slogih: kazule, pluvijale, dalmatike, vela,
nebesa, bandera, zastave, proproga, progirnjala, albe, rokete
itd. pod jamstvom trpečnosti; nadalje v lastnih delavnicah
narejane kolihe, ciborije, monstrance, svečnike, lestence itd.
s krasno opravo strogo po cerkvenih predpisih.

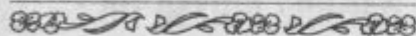
Navedila zavoda.

Podpisani zavod nima nobenega zastopnika, ki bi po-
dražil solidno blago za 20 %, t. j. za petino prvotne cene;
radi tega se dobe predmeti petom direktnega naročila v
Olomuou ceneje, kakor jih ponujajo v svojih cenikih konku-
renčne češke in nemške firme.

Ilustrirani ceniki zastoj in franko.

Plačilni pogoji ugodni.

Paramenti se pošiljajo na ogled franko.

Vljudno se priporoča

trgovina s klobuki in čevlji

Ivan Podlesnik ml.

Ljubljana, Stari trg št. 10.

Velika zaloga. Solidno
blago. Zmerne cene.

Zahtevajte brezplačno določiljatev mojega ilustr.
cenika z nad 1000 slikami. —

Jamstvo več let. Vsako nepo-
polno blago se vzame nazaj
za popolni znesek Slika pol
navadne velikosti.

Št. 365. Srebrna damska rem.
gld. **3-50.**

Št. 322. Srebrna moška rem.
gld. **3-50.**

Št. 337. Srebrna s sidro 15 kam-
nov gld. **5-—**, dvojni plašč
gld. **6-50.**

Št. 341. Srebrna s sidro dvojni
plašč 15 kamnov, posebno
močna gld. **7-9-50.**

Anton Kiffmann

največja tovarniška zaloga ur,
zlatnine in srebrnine. Izvoz v
vse dežele. **Maribor L. 8.**
1208 Štajersko.

2250

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani

priporoča sledeče molitvenike za darila

: birmancem in prvoobhajancem. :

Šolski molitvenik po katekizmu in obrednih knjigah. Spisal dr. Gregorij Pečjak, katehet v Ljubljani.

Trpežna vezava z rdečo obrezo K —80
„ „ „ „ „ zlatu „ 1:20

Večno življenje. Molitvenik. Spisal dr. Gregorij Pečjak, doktor bogoslovja, gimn. katehet v Ljubljani.

Ta molitvenik je namenjen bolj odrasli, posebno srednješolski mladini.

Cene: trpežna vezava z rdečo obrezo K 1:20
„ „ „ „ „ zlatu „ 1:60

Pot k Bogu. Molitvenik za odrasle. Molitve in pesmi iz Večnega življenja in Cerkvenega molitvenika.

To je najpopolnejši molitvenik, ki je tudi sestavljen strogo po novem cerkvenem besedilu. Namenjen je za splošno porabo in ima prav priročno obliko.

Cena z rdečo obrezo K 1:20
„ „ „ „ „ zlatu „ 1:60

Bogu kar je božjega. Spisal župnik Fr. S. Finžgar.

Vezava št. 1: navadne črne platnice, rdeča obreza K 1:—
„ „ 2: umetno usnje, vatirane platnice „ 1:80
„ „ 3: šagreno usnje, zlata obreza „ 2:20
„ „ 4: fina teletnina, „ „ „ „ „ „ 3:—
„ „ 5: najnovejša vezava v najfinjšem usnju in raznih barvah, s posebno krasnimi najmodernejšimi utisi. Na teh vezavah je neka posebna, rekli bi nedosežna ličnost in finesa. Okoli 20 različnih vezav te vrste je na izbero, vse imajo približno enako, v primeri z ličnostjo zelo nizko ceno „ 4:80
„ „ 6: nova fina vezava za dame z verižico, listnico in zaponi; najmodernejša vezba „ 4:60

Voditelj v srečno večnost. Molitvenik. Spisal A. M., duhovnik ljubljanske škofije.

Zelo popoln, jako dober molitvenik z novim cerkvenim besedilom v mali obliki. Umetno usnje, mehke vatirane platnice K 2:—
Šagrin-usnje, upogljive ali mehko vatirane platnice „ 2:00

Nadalje priporoča za cerkvene zборе, Marijine družbe itd.:

Sattner P. Hugolin, Op. 2, **Cerkvene pesmi v čast sv. Rešnjemu Telesu** za mešan zbor K 1:60.

— **Marijine pesmi** za mešan zbor in orglje. Part. K 1:80; vsak glas K —50.

— Op. 9, **Mašne pesmi** za mešan zbor. Part. K 2:—; vsak glas K —40.

— Op. 10, **Slava Bogu. Mašne pesmi** za mešan zbor. (Tretji pomnoženi natis iz „Slava Bogu“). Part. K 1:50; vsak glas K —40.

Spindler Fran. Sal. **Ljudska pesmarica** za nabožno petje v cerkvi, v šoli in doma. Broš. K —60; vez. v platno K 1:—.

— **Spremljevanje k „Ljudski pesmarici“** za nabožno petje v cerkvi, v šoli in doma. Kart. K 4:—.

Foerster Anton, **6 Marijinih pesmi** za tri ženske ali moške glasove (ena ali dva, štiri tudi za en glas) z orgljami. Part. K 1:80; vsak glas K —40.

Pogačnik, Op. 8, **12 Mar. pesmi** za mešan zbor. Part. K 1:—; vsak glas K —20.

Hribar P. Angelik, **Slava Brezmadežni** o petdesetletnici Napevi za Marijino družbo. Kart. K 1:20; elegantno v platno vezano K 1:60.

Skladbe pok. gosp. P. Angelika Hribarja so zelo lahke, melodijozne in splošno priljubljene.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani.